

SENAT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Zapis stenograficzny
(2318)

278. posiedzenie
Komisji Samorządu Terytorialnego
i Administracji Państwowej
w dniu 20 lipca 2011 r.

VII kadencja

Porządek obrad:

1. Rozpatrzenie ustawy o zmianie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz niektórych innych ustaw (druk senacki nr 1271, druki sejmowe nr 3902 i 4239).
2. Rozpatrzenie ustawy o zmianie ustawy o zatrudnieniu socjalnym oraz niektórych innych ustaw (druk senacki nr 1272, druki sejmowe nr 4074 i 4240).
3. Rozpatrzenie ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich (druk senacki nr 1276, druki sejmowe nr 3447, 4278 i 4278-A).
4. Rozpatrzenie ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (druk senacki nr 1277, druki sejmowe nr 3448, 4279 i 4279-A).

(Początek posiedzenia o godzinie 16 minut 06)

(Posiedzeniu przewodniczy przewodniczący Mariusz Witczak)

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Witam państwa.

Proszę wszystkich o zajmowanie miejsc, bo będziemy rozpoczynali obrady.

Otwieram posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej.

Dzisiaj w porządku obrad do zrealizowania przewidziane są cztery punkty. Na prośbę ministerstwa rozpoczniemy nasze obrady od rozpatrzenia ustawy o zmianie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie oraz niektórych innych ustaw. Następnie będziemy realizowali porządek dzisiejszych obrad komisji zgodnie z kolejnością punktów.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej reprezentowane jest przez panią dyrektor czy...

(Głos z sali: Przez pana dyrektora...)

Pan minister usprawiedliwił się, że nie może dotrzeć na nasze dzisiejsze posiedzenie.

W takim razie, Panie Dyrektorze, bardzo pana proszę o krótkie zreferowanie kwestii związanych z omawianą ustawą i z wprowadzanymi zmianami do ustawy, ale proszę o bardzo syntetyczne wystąpienie. Potem głos zabierze przedstawiciel Biura Legislacyjnego.

Bardzo proszę.

**Dyrektor Departamentu Pożytku Publicznego
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
Krzysztof Więckiewicz:**

Dziękuję.

Panie Przewodniczący! Panie i Panowie Senatorowie!

Projekt omawianej nowelizacji ustawy autorstwa sejmowej Komisji Polityki Społecznej i Rodziny został przedłożony także Komitetowi Stałemu Rady Ministrów w trakcie jego prac nad stanowiskiem rządu w tej sprawie. Komitet zaproponował, aby minister pracy i polityki społecznej oraz minister finansów rozstrzygnęli między sobą dwie sporne kwestie. Jest z nami przedstawiciel Ministerstwa Finansów, więc będzie mógł wypowiedzieć się w tej kwestii.

A teraz dwa słowa o kierunkach zmian co do pozostałych kwestii i z akceptującą...

Przewodniczący Mariusz Witczak:

A czy państwo rozstrzygnęliście te sporne kwestie?

(Dyrektor Departamentu Pożytku Publicznego w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Krzysztof Więckiewicz: Z Ministerstwem Finansów?)

Tak.

(Dyrektor Departamentu Pożytku Publicznego w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Krzysztof Więckiewicz: Tak.)

Skoro tak, to niech pan dyrektor to przedstawi i nie będziemy już...

(Dyrektor Departamentu Pożytku Publicznego w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Krzysztof Więckiewicz: Oczywiście mogę wypowiedzieć się w tej sprawie.)

Bardzo proszę.

**Dyrektor Departamentu Pożytku Publicznego
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
Krzysztof Więckiewicz:**

Szanowni Państwo!

Pierwsza zmiana dotyczy uporządkowania pod względem redakcyjnym zapisów ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, tak aby przyporządkować podmioty włączone do organizacji pozarządowych i zrównać z nimi te podmioty, które nie mogą, jeśli nie osiągają zysku albo mają nadwyżkę, przekazać tej nadwyżki do podziału między swoich udziałowców, akcjonariuszy i pracowników. Wcześniejsza redakcja tego przepisu powodowała, że odczytywało się go w ten sposób, jakby dotyczył on także spółdzielni socjalnych i innych podmiotów. To jest zmiana redakcyjna porządkująca przepis i my ją akceptujemy.

Następna zmiana. W projektowanej regulacji wprowadzono zapis mówiący o tym, że sprawozdanie z realizacji rocznego programu współpracy z organizacjami pozarządowymi i podmiotami prowadzącymi działalność pożytku publicznego ma być publikowane w „Biuletynie Informacji Publicznej”. Co do tego jest pełna zgoda. Akceptujemy tę zmianę.

Zmiana zawarta w art. 1 pkt 2 lit. b projektu ustawy jest zmianą polegającą tylko na doprecyzowaniu przepisu, więc nie zgłaszamy do niej żadnych uwag.

Następna zmiana jest zawarta w art. 1 pkt 3 projektu nowelizacji i polega na dodaniu w ustawie nowelizowanej art. 5c, który upoważnia – to jest bardzo ważne – ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego do opracowywania i finansowania resortowych oraz rządowych programów wspierania rozwoju organizacji pozarządowych, a więc daje kompetencje ministrowi właściwemu do spraw pożytku publicznego w zakresie projektowania i programowania rozwoju sektora pozarządowego.

Jeśli chodzi o następną zmianę w projekcie ustawy, projektodawcy proponują, aby z zakresu działalności odpłatnej pożytku publicznego wyłączyć działalność polegającą na sprzedaży przedmiotów darowizny. Trzeba się z tym zgodzić, ponieważ byłoby to, w tych rozwiązaniach finansowych, wbrew intencjom w zakresie statusu organizacji pożytku publicznego.

Mamy też w projekcie ustawy doprecyzowanie, z którym się zgadzamy, a które przewiduje wskazanie czynności, jakich nie obejmuje obsługa konkursu, ponieważ wprowadzono do nowelizacji ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolonta-

riacie przepis, że można zlecić obsługę konkursu organizacjom pozarządowym. Chodzi o to, żeby było wiadomo, jakie czynności ta organizacja może wykonać w sensie technicznoorganizacyjnym, a jakich nie może w sensie merytorycznym. I to właśnie precyzujemy, aby nie było wątpliwości, że cały czas dysponent ma wpływ na merytoryczne działanie w tym zakresie.

Kolejna zmiana dotyczy tylko doprecyzowania, że oferta złożona w trybie, o którym mowa w art. 11 ust. 2, zawiera w szczególności... chodzi po prostu o podkreślenie wagi niektórych treści zawartych w art. 11 ust. 2, a więc sformułowanie „w szczególności” będzie podkreśleniem ich wagi, a zarazem nie będzie zamykać katalogu.

Następna zmiana. W art. 1 pkt 7 projektu proponuje się, aby w komisjach konkursowych zasiadały osoby wskazane przez organizacje pozarządowe. To jest bardzo ważne, bo do tej pory było to blokowane, jeśli to mieli być ich reprezentanci... a więc także w wyniku konfliktu interesów, ale bardzo często braku takich reprezentantów. W związku z tym osoby wskazane przez organizacje pozarządowe będą uelastyczniać procedurę konkursową i powodować możliwość przeprowadzenia konkursu z udziałem komisji konkursowej oceniającej projekty.

W art. 1 pkt 8 nowelizacji mamy...

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Panie Dyrektorze, prosiłbym o przedstawienie ogólnej koncepcji wprowadzanych zmian, bo wszyscy członkowie komisji mieli okazję prześledzić ustawę artykuł po artykule, a za chwilę jeszcze Biuro Legislacyjne wypowie się w tej sprawie. Czyli proszę powiedzieć o idei zmian, o generalnych zmianach, bo w przeciwnym razie będziemy analizować ustawę bardzo długo.

Dyrektor Departamentu Pożytku Publicznego w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Krzysztof Więckiewicz:

Okej.

W takim razie chciałbym powiedzieć jeszcze o dwóch sprawach. Pierwsza sprawa. Chodzi o zmianę w art. 1 pkt 12 projektu ustawy. Przewiduje się w nim obowiązek składania przez organizacje pożytku publicznego zarówno sprawozdania finansowego, jak i sprawozdania merytorycznego za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a sankcją za ich niezłożenie będzie nieuwzględnienie organizacji w wykazie organizacji pożytku publicznego. To jest bardzo istotne. I chcemy podtrzymać – pani mecenas odniesie się jeszcze do tego – art. 27a dający ministrowi kompetencje do sporządzania takiego wykazu organizacji pożytku publicznego, niezależnie od tego, że z tego przepisu wynikałoby, iż ktoś, kto nie złoży sprawozdań, nie będzie miał możliwości znaleźć się w wykazie organizacji pożytku publicznego i korzystania z tego przepisu. Mamy jeden ważny przepis, który dotyczy delegacji dla ministra pracy w sprawie określenia zasad składania sprawozdań. Dołączamy uproszczone sprawozdanie merytoryczne, co może mieć znaczenie dla organizacji pożytku publicznego, w przypadku gdy jej przychód nie przekroczy 100 tysięcy zł.

I druga sprawa. Jest taka sporna kwestia – i prosiłbym Ministerstwo Finansów, żeby ewentualnie wypowiedziało się w tej kwestii – która dotyczy ponownego wprowadzenia przepisu o obowiązku tworzenia rad działalności pożytku publicznego na poziomie wojewódzkim. Ministerstwo Finansów w porozumieniu z Ministerstwem Pracy i Polityki Społecznej uważa, że należałoby, ponieważ to powoduje koszty, utrzymać fakultatywny sposób tworzenia tych rad.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Panie Dyrektorze, rozumiemy, że zmiany są doprecyzowujące, techniczne, usprawniające procedury i to jest mniej więcej kręgosłup tych zmian. Ale czy ja dobrze rozumiem, że państwo chcecie proponować jeszcze jakieś poprawki? Czy tylko pan tłumaczy...

(Dyrektor Departamentu Pożytku Publicznego w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Krzysztof Więckiewicz: Tłumaczę tylko te zmiany, które są wprowadzone.)

Tylko pan tłumaczy. Dobrze. W takim razie znamy ideę zmian.

Czy Ministerstwo Finansów chciałoby krótko...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Bardzo proszę.

**Dyrektor Departamentu Podatków Lokalnych w Ministerstwie Finansów
Justyna Przekopiak:**

Justyna Przekopiak, dyrektor Departamentu Podatków Lokalnych w Ministerstwie Finansów.

Panie Przewodniczący, chciałabym się odnieść do treści art. 2 projektu omawianej ustawy. Otóż w toku prac parlamentarnych wprowadzono w nim przepis rozszerzający zasady zwolnienia z podatku od nieruchomości dla organizacji pożytku publicznego. Rozszerzenie to ma dotyczyć nieruchomości zajętych na odpłatną działalność pożytku publicznego. Obecnie obowiązujący przepis dotyczący zwolnienia z podatku od nieruchomości mówi tylko o nieodpłatnej działalności pożytku publicznego. Jesteśmy przeciwni takiemu rozszerzeniu zasad zwolnienia z podatku od nieruchomości szczególnie w trakcie roku budżetowego dla gmin. Ono nie jest rekompensowane, dotyczy bowiem podatku od nieruchomości, który jest w całości dochodem jednostek samorządu terytorialnego. Nie wiem, czy wpłynęła już do pana marszałka opinia strony samorządowej komisji wspólnej, która protestuje przeciwko wprowadzaniu tego typu zmian. My popieramy absolutnie stronę samorządową w tej kwestii. Uważamy bowiem, że art. 7 ust. 3 obowiązującej ustawy, upoważniający rady gmin do wprowadzenia zwolnień przedmiotowych na swoim terenie, w pełni oddaje tę ideę.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dobrze, to jest dla nas jasne. Czyli, jak rozumiem, skreślenie art. 2 porządkuje tę kwestię. Czy tak?

(Dyrektor Departamentu Podatków Lokalnych w Ministerstwie Finansów Justyna Przekopiak: Tak.)

Przejmuję tę poprawkę i przedłożę ją Wysokiej Komisji do przegłosowania.

(Dyrektor Departamentu Podatków Lokalnych w Ministerstwie Finansów Justyna Przekopiak: Dziękuję bardzo.)

Pani Legislator, wykreślenie art. 2 w pełni wyczerpuje kwestię, o której mówi przedstawiciel Ministerstwa Finansów?

(Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Iwona Kozera-Rytel: Tak.)

Czy macie państwo jeszcze jakieś uwagi...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Proszę bardzo i proszę się przedstawić.

**Naczelnik Wydziału Polityki Społecznej
w Departamencie Finansowania Sfery Budżetowej
w Ministerstwie Finansów
Iwona Kulikowska:**

Iwona Kulikowska, Departament Finansowania Sfery Budżetowej w Ministerstwie Finansów.

Ministerstwo Finansów oprócz uwagi, którą zgłosiła pani dyrektor Przekopiak, podnosiło również kwestię polegającą na tym, aby wojewódzkie rady działalności pożytku publicznego mogły być powoływane tak jak dotychczas, czyli fakultatywnie, to znaczy wtedy, kiedy jednostka samorządu terytorialnego uzna to za właściwe. Nie chcemy, żeby to było obligatoryjnie, bo to zawsze wiąże się z kosztami.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

To jest jasne.

I w ustawie mamy teraz rozwiązanie obligatoryjne. Czy tak?

**Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Iwona Kozera-Rytel:**

W obecnie obowiązującej ustawie mamy rozwiązanie fakultatywne, a nowelizacja wprowadza obligatoryjne tworzenie wojewódzkich rad działalności pożytku publicznego.

(Przewodniczący Mariusz Witczak: Czyli jak technicznie miałyby wyglądać utrzymanie tej fakultatywności?)

Polegałoby na skreśleniu pktu 16 w art. 1.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

To w takim razie tę poprawkę również przejmuję i poddam ją komisji pod głosowanie. W obecnie obowiązującej ustawie ten mechanizm funkcjonował poprawnie, więc rzeczywiście nie ma powodu wprowadzać obligatoryjności. Proszę odpowiednio technicznie to potem przedstawić i poddam to pod głosowanie.

Czyli, jak rozumiem, jest również zgoda Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej co do tej kwestii? Na poziomie rządu mamy zatem wszystkie kwestie wyjaśnione. Czy tak?

Tak. Nie ma żadnych zgłoszeń. Dziękuję bardzo.
Wobec tego teraz Biuro Legislacyjne.
Bardzo proszę, Pani Mecenias.

**Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Iwona Kozera-Rytel:**

Dziękuję bardzo.

Panie Przewodniczący! Wysoka Komisjo! Szanowni Państwo!

Biuro Legislacyjne sformułowało dwie uwagi do omawianej nowelizacji ustawy. Pierwsza uwaga dotyczy art. 23 ust. 6, który wprowadza zasadę, zgodnie z którą organizacja pożytku publicznego zamieszcza na stronie internetowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego zatwierdzone sprawozdania finansowe i merytoryczne ze swojej działalności w terminie do dnia 15 lipca roku następującego po roku, za który składane są sprawozdania finansowe i merytoryczne. Wyjątek od tej zasady wprowadza art. 23 ust. 6b. To jest wyjątek dla organizacji pożytku publicznego, których rok obrotowy nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym. Takie organizacje mają zamieszczać swoje sprawozdania w terminie piętnastu dni od dnia zatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego. Zgodnie z art. 23 ust. 6 sankcją za naruszenie obowiązku niezamieszczenia sprawozdań w terminie, ale tym wynikającym z zasady, czyli do dnia 15 lipca, jest brak możliwości umieszczenia takiej organizacji w wykazie organizacji pożytku publicznego, na które można przeznaczyć 1% podatku. Przepis art. 23 ust. 6 przewidujący sankcje nie uwzględnia zaś wyjątku wynikającego z art. 23 ust. 6b, czyli nie bierze pod uwagę organizacji, których rok obrotowy nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym, i tutaj należałoby tę kwestię wyjaśnić. Wydaje się, że art. 23 ust. 6 powinien odsyłać również do art. 23 ust. 6b.

I kolejna kwestia związana z...

Przewodniczący Mariusz Witczak:

W takim razie od razu wyjaśnijmy, żebyśmy to przepracowali.

Bardzo proszę ministerstwo o wyjaśnienie.

(Dyrektor Departamentu Pożytku Publicznego w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Krzysztof Więckiewicz: My się zgadzamy z tym...)

Pani Mecenias, bardzo proszę dalej.

**Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Iwona Kozera-Rytel:**

Następnie mamy pewną koncepcję poprawek...

(Przewodniczący Mariusz Witczak: Art. 1, czy tak?)

To jest art. 1 pkt 12.

Ale może jeszcze dokończę poprzedni wątek, bo jeszcze jedna kwestia wiąże się ze wspomnianymi przepisami. I może dopiero wtedy przeszłabym do omówienia propozycji poprawek.

Druga wątpliwość związana z tymi przepisami dotyczy relacji między art. 23 ust. 6a i art. 27a ust. 2. Zdaniem Biura Legislacyjnego te dwa przepisy powtarzają tę

samą normę, a zatem zasadnym byłoby wyeliminowanie jednego z nich. Biuro Legislacyjne proponuje wyeliminowanie art. 27a ust. 2.

Może pokrótce powiem, czego dotyczą te przepisy. Art. 23 ust. 6a przewiduje, że organizacja pożytku publicznego, która nie zamieściła sprawozdań w terminie do dnia 15 lipca, nie zostaje uwzględniona w wykazie organizacji, na które można przekazać 1% podatku, a art. 27a ust. 2 stanowi, że w wykazie organizacji, na które podatnik podatku dochodowego od osób fizycznych może przekazać 1% podatku, uwzględnia się organizacje, które zamieściły sprawozdania na stronie internetowej urzędu w terminie. Biuro Legislacyjne proponuje wykreślenie art. 27a ust. 2 jako powtarzającego normę wynikającą już z innego przepisu. I te dwie uwagi są połączone w pewną koncepcję.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

To jeszcze doprecyzujemy. Mamy tak: art. 1 pkt 12 lit. c, art. 1 pkt 13 lit. a i w art. 5 pkt 1 skreśla się wyrazy „6a i”.

(Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Iwona Kozera-Rytel:
Tak. I to jest koncepcja uwzględniająca te dwie uwagi.)

To jest ta koncepcja i ona konsumuje te dwie uwagi.

Strona rządowa? Czy państwo akceptujecie, popieracie tę zmianę?

Bardzo proszę.

**Dyrektor Departamentu Pożytku Publicznego
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
Krzysztof Więckiewicz:**

Z naszych doświadczeń wynika, że jedna norma jest skierowana do organizacji pożytku publicznego, druga do ministra. I to nam też porządkowało relację. Z naszych doświadczeń również wynika, że rozgraniczenie tych powinności daje potem przejrzystość zarówno wykazu, jak i...

Przewodniczący Mariusz Witczak:

To w takim razie trzeba byłoby zmodyfikować te...

Ma pani jakiś pomysł, Pani Mecenas?

Bardzo proszę.

**Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Iwona Kozera-Rytel:**

Tak, ponieważ ta kwestia była już omawiana na posiedzeniu Komisji Rodziny i Polityki Społecznej. W sprawozdaniu tejże komisji jest zawarta poprawka, która brzmi...

(Przewodniczący Mariusz Witczak: Czyli jak? Proszę nam ją przeczytać.)

...w następujący sposób: w art. 1 lit. a w pkt 12 lit. c, w ust. 6a wyrazy „w ust. 6” zastępuje się wyrazami „w ust. 6 lub 6b” i w art. 1 lit. b w pkt 13 lit. a, w ust. 2 pkt 1 po wyrazie „które” dodaje się wyrazy „w terminie” oraz skreśla się wyrazy „w terminie, o którym mowa w art. 26 ust. 6”. I to jest właśnie ta poprawka.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

I nie rusza się art. 5, czy tak? I wtedy mamy do czynienia ze skonsumowaniem tej koncepcji.

Dobrze. To w takim razie z panem przewodniczącym Sepiołem przejmujemy też tę propozycję poprawki i poddamy ją potem pod głosowanie bez tego art. 5, skoro sobie to wyjaśniliśmy, bo to było w państwa propozycjach.

I bardzo proszę dalej.

**Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Iwona Kozera-Rytel:**

Kolejna uwaga dotyczy art. 23 ust. 8, który w obecnie obowiązującym brzmieniu upoważnia ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego do określenia, w drodze rozporządzenia, zakresu sprawozdania merytorycznego z działalności organizacji pożytku publicznego, a także wzoru tego sprawozdania. Zgodnie z ustawą nowelizującą elementy sprawozdania merytorycznego, a także uproszczonego sprawozdania merytorycznego, czyli nowego elementu wprowadzonego do ustawy, będą sformułowane wprost w ustawie, to jest w art. 23 ust. 6d i 6e. Na podstawie art. 23 ust. 8, w brzmieniu nadanym nowelizacją, minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego zostanie upoważniony do określenia, w drodze rozporządzenia, jedynie wzoru sprawozdania merytorycznego oraz wzoru uproszczonego sprawozdania merytorycznego.

Zgodnie z art. 4 omawianej noweli dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 23 ust. 8 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie mają być czasowo utrzymane w mocy do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tego nowego upoważnienia. Zgodnie z przepisem o wejściu ustawy w życie zaś przepisy ustawy dotyczące uproszczonych sprawozdań merytorycznych, a także przepis upoważniający do wydania rozporządzenia, w którym zostaną określone wzory sprawozdania merytorycznego i uproszczonego sprawozdania merytorycznego, wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2013 r. I w związku z tym nasuwa się pytanie, czy jest zasadne rozwiązanie polegające na czasowym utrzymywaniu w mocy aktu wykonawczego wydanego na podstawie przepisu upoważniającego w dotychczasowym brzmieniu po dniu 1 stycznia 2013 r. Rozwiązanie polegające na czasowym utrzymywaniu aktów wykonawczych w mocy jest stosowane w wyjątkowych sytuacjach, tylko wówczas, gdy taki akt jest zgodny z ustawą znowelizowaną. W tym przypadku jest co do tego wątpliwość, ponieważ te elementy, które dotychczas były zawarte w rozporządzeniu, teraz będą sformułowane wprost w ustawie, a nowe rozporządzenie będzie określać tylko wzory sprawozdań. Mając jeszcze na uwadze fakt, że przepis upoważniający do wydania rozporządzenia w nowym brzmieniu wejdzie w życie dopiero z dniem 1 stycznia 2013 r., czyli jest to dosyć długi czas, wydaje się, że wystarczający na wydanie nowego aktu wykonawczego, Biuro Legislacyjne proponuje wykreślenie tego przepisu utrzymującego czasowo w mocy rozporządzenie...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Tak jest. Dziękuję.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Chodzi o cały art. 4.
Co na to rząd?

**Dyrektor Departamentu Pożytku Publicznego
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
Krzysztof Więckiewicz:**

Tak, zgadzamy się.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Rząd się zgadza.
To w takim razie przejmuję również tę poprawkę.
I otwieram dyskusję.
Czy są jakieś zgłoszenia? Nie widzę zgłoszeń.
Zamykam dyskusję.
Przechodzimy do głosowania.
Pani legislator będzie w kolejności podawała...
Bardzo proszę.

**Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Iwona Kozera-Rytel:**

Proponuję głosować nad poprawkami może w kolejności przepisów, czyli najpierw zostałyby przegłosowane poprawka zaproponowana w pktcie 1 uwag szczegółowych Biura Legislacyjnego, tak jak powiedziałam, zmodyfikowana.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dobrze.
Kto jest za tą poprawką? (5)
Dziękuję. Poprawka została poparta jednogłośnie.
Kolejna poprawka.

**Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Iwona Kozera-Rytel:**

Kolejna poprawka polega na wykreśleniu pktu 16 w art. 1, czyli rezygnacji z obligatoryjnego tworzenia wojewódzkich rad działalności pożytku publicznego, a zatem powrót do brzmienia obecnie obowiązującego.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Pan przewodniczący Sepioł, bardzo proszę.

Senator Janusz Sepioł:

Mam co do tego pewną wątpliwość, dlatego że mamy do czynienia z obowiązkiem, ale dopiero wtedy, kiedy pięćdziesiąt organizacji pozarządowych wystąpi o utworzenie tego typu rady. Czyli my nie tworzymy obowiązkowo w każdym województwie takich rad, tylko tworzymy je w tych województwach, w których co najmniej pięćdziesiąt organizacji domaga się tego, a więc to nie jest taki całkiem twardy przepis. Zostawianie tego w takiej formie, że co najmniej pięćdziesiąt organizacji zgłasza wniosek, a marszałek odmawia, nie jest dobrym pomysłem. Mnie się wydaje, że skoro organizacje pozarządowe wykazują zainteresowanie, to takie wojewódzkie rady działalności pożytku publicznego powinny powstać.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Wydaje się, że marszałek województwa byłby osobą działającą bardzo mocno wbrew interesom, gdyby nie powołał takiej rady. Ja mam w tej kwestii zaufanie do marszałków województw i nie dostrzegam w tym przypadku żadnego problemu. Poprawka została zgłoszona i w głosowaniu możecie państwo wyrazić swoją opinię, a pan przewodniczący tylko doprecyzował.

(Senator Janusz Sepioł: Może ad vocem.)

Proszę bardzo.

Senator Janusz Sepioł:

Argumentacja, że to są koszty jest... przecież to są koszty kawy i paluszków na zebraniu, więc to...

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Panie Przewodniczący, przejęliśmy już propozycję poprawki, która zostanie poddana pod głosowanie, polegającą na wykreśleniu artykułu, a co utrzyma istniejący stan rzeczy, który cieszy się już pewną praktyką, i państwo wyrażacie swoją opinię w głosowaniu.

Tak więc przechodzimy do głosowania.

Kto jest za? (4)

Kto jest przeciw? (1)

Kto się wstrzymał od głosu? (1)

Dziękuję. Poprawka nie uzyskała... przepraszam, poprawka uzyskała... to znaczy w tym sensie, że wniosek przeciwny nie uzyskał poparcia. Tak już doprecyzuję, poprawka uzyskała poparcie i artykuł zostanie wykreślony.

I teraz kolejna poprawka.

Bardzo proszę.

Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu

Iwona Kozera-Rytel:

Kolejna poprawka zakłada wykreślenie art. 2, czyli tego, który dotyczy wprowadzenia zmiany w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Tak jest, wykreślenie art. 2.

Kto jest za? (6)

Dziękuję. Poprawka została poparta jednogłośnie.

Przechodzimy do kolejnej poprawki.

**Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Iwona Kozera-Rytel:**

To jest ostatnia poprawka sformułowana w pktcie 2 uwag szczegółowych Biura Legislacyjnego. Chodzi o wykreślenie art. 4.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Czyli wykreślenie art. 4.

Kto jest za? (6)

Dziękuję. Jednogłośnie za.

Wszyscy głosowali?

Ta poprawka również jednogłośnie została poparta przez komisję.

Teraz głosujemy nad ustawą w całości wraz z przyjętymi poprawkami.

Kto jest za? (6)

Dziękuję. Ustawa została poparta jednogłośnie.

Na sprawozdawcę zaproponowałbym może panią senator...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Nie.

To może pan senator Boszko...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Dziękuję serdecznie, Panie Senatorze, za przyjęcie tej roli w imieniu komisji.

Dziękuję ministerstwu.

Ogłaszam trzyminutową przerwę techniczną.

(Przerwa w obradach)

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Wznawiam posiedzenie.

Teraz przechodzimy do punktu drugiego porządku obrad: rozpatrzenie ustawy o zmianie ustawy o zatrudnieniu socjalnym oraz niektórych innych ustaw.

I w tym przypadku ministerstwem koordynującym prace nad ustawą jest Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej.

W takim razie bardzo proszę ministerstwo o krótkie zreferowanie idei przyświecającej nowelizacji. Potem głos zabierze przedstawiciel Biura Legislacyjnego.

**Dyrektor Departamentu Pomocy i Integracji Społecznej
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
Krystyna Wyrwicka:**

Dziękuję bardzo.

Panie Przewodniczący, postaram się mówić bardzo krótko. Wprowadzane zmiany z jednej strony mają charakter porządkujący, z drugiej mają ułatwić wspieranie osób wykluczonych społecznie, do których omawiane ustawodawstwo jest adresowane. Nowelizacja wprowadza monitoring rozwoju tych skądinąd nowych form wsparcia. Tak naprawdę zmieniamy definicje, które są potrzebne, po to, aby osoby będące uczestnikami centrów i klubów integracji społecznej miały potem pewną łatwość w ubieganiu się o środki z Funduszu Pracy na rozpoczęcie działań w ramach spółdzielczości socjalnej.

Doprecyzowujemy definicję organizacji pozarządowych, łącząc je ze znowelizowaną ustawą o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, a także rozszerzając katalog podmiotów mogących tworzyć kluby i centra integracji społecznej między innymi o osoby prawne i jednostki, które działają na podstawie przepisów o stosunku państwa do kościoła.

Umożliwiamy tworzenie centrów i klubów integracji społecznej przez spółdzielnie socjalne, ale tylko osobom prawnym.

Umożliwiamy działalność klubom integracji społecznej, ale tylko tym, które będą przygotowywały osoby wykluczone do tworzenia spółdzielni socjalnych, i wprowadzamy monitoring tych wszystkich instytucji. Dotychczas były rejestrowane tylko centra integracji społecznej, kluby integracji społecznej nie. Rozszerzamy to i zobowiązujemy się do tego, że co dwa lata Sejmowi i Senatowi będzie przedstawiane sprawozdanie z funkcjonowania tej ustawy. Dziękuję.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Bardzo dziękuję.

I teraz Biuro Legislacyjne. Mamy sformułowane propozycje poprawek i prosiłbym już od razu kłaść akcent na konkrety. Jeżeli będą jakieś wątpliwości kierowane w stronę ministerstwa, to proszę też to robić w formie pytań i odpowiedzi, żebyśmy nie przedłużali. Dziękuję bardzo.

I zapraszam panią mecenas.

**Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Danuta Drypa:**

Bardzo dziękuję.

Panie Przewodniczący! Szanowni Państwo!

Biuro Legislacyjne zgłosiło pięć uwag do przedmiotowej ustawy i zaproponowało cztery propozycje poprawek. Na początku chciałabym powiedzieć, że omawiana ustawa była już przedmiotem prac senackiej Komisji Rodziny i Polityki Społecznej i w związku z tym doszło już do konfrontacji stanowisk między naszym biurem a przedstawicielami rządu w sprawie zgłoszonych poprawek. Dwie uwagi Biura Legislacyjnego dotyczą modyfikacji definicji przyjętych w ustawie, czyli definicji absolwenta centrum integracji społecznej oraz definicji absolwenta klubu integracji społecznej.

nej, i proponujemy doprecyzowanie tych definicji. Dodam tylko, że propozycje rządowe dotyczące doprecyzowania tych definicji były dalej idące niż uwagi zawarte w opinii Biura Legislacyjnego i w związku z tym Komisja Rodziny i Polityki Społecznej była za tym, żeby uwzględnić propozycje rządu. Chciałabym jednocześnie dodać, że do przyjętej już poprawki mającej na celu doprecyzowanie definicji absolwenta centrum integracji społecznej wkradła się pewna nieścisłość, która nie oddaje w pełni intencji ustawodawcy w tym zakresie, ponieważ celem ustawodawcy było, aby osoba, która będzie posiadała status absolwenta centrum integracji społecznej mogła korzystać z tego statusu tylko przez sześć miesięcy. W związku z tym należałoby przyjąć stosowną poprawkę, która wskazywałaby jednoznacznie, że to chodzi o osobę tylko w ciągu tych sześciu miesięcy.

Uwaga trzecia, która znajduje się w zestawieniu poprawek przygotowanych przez Biuro Legislacyjne, również uzyskała poparcie rządu. Ma ona na celu doprecyzowanie przepisów dotyczących zawierania umów pomiędzy starostą a pracodawcą, ponieważ w świetle obowiązujących przepisów takie umowy są zawierane jedynie z przedstawicielami centrum integracji społecznej i na podstawie tych umów osoby, które uczestniczyły w zajęciach centrum integracji społecznej, mogą być kierowane do pracy. Ustawodawca przewiduje podobną regulację w odniesieniu do osób, które uczestniczą w zajęciach klubu integracji społecznej, ale nie ma regulacji mówiącej o tym, że takie umowy są również zawierane pomiędzy przedstawicielem podmiotu, który prowadzi takie zajęcia, a pracodawcą. Poprawka zmierza do tego, żeby doprecyzować przepis w tym zakresie.

Propozycja zawarta w uwadze czwartej również ma na celu doprecyzowanie przepisu. W definicji absolwenta klubu integracji społecznej mówimy o tym, że osoba taka musi posiadać odpowiednie zaświadczenie, o którym mowa w art. 18 ust. 5a, ale jest pewna nieścisłość i ta poprawka ma na celu ją wyeliminować.

Uwaga piąta dotyczy wytycznych, jakie, zdaniem Biura Legislacyjnego, nie odpowiadają zakresowi przedmiotowemu rozporządzenia. Ministerstwo zaproponowało doprecyzowanie tych wytycznych i taka propozycja poprawki została przyjęta. Dziękuję.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Czyli rozumiem, że pani legislator ma te propozycje ministerstwa, poczynawszy od tej, która doprecyzowuje definicje i która jest dalej idąca niż propozycja Biura Legislacyjnego. Jaka jest ocena pani mecenas tego dalej idącego doprecyzowania?

(Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Danuta Drypa: Ono bezwzględnie poprawia czytelność ustawy.)

Rozumiem.

W takim razie po przepracowaniu, po uzgodnieniach proszę zaprezentować te wszystkie poprawki.

**Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Danuta Drypa:**

Panie Przewodniczący, w przypadku propozycji poprawki pierwszej musiałabym odczytać całą propozycję definicji absolwenta centrum integracji społecznej. Skoro jest taka wola, to pozwolę sobie...

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Bardzo proszę, żeby komisja...

(Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Danuta Drypa: Dobrze.)

Bo to jest akurat poprawka, której rząd jeszcze nie złożył, nie omówił, dlatego już niech pani mecenas to zrobi za rząd, skoro jest to już uzgodnione.

**Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Danuta Drypa:**

Propozycja zmiany brzmienia definicji absolwenta centrum integracji społecznej powoduje, że w art. 1 pkt 1 lit. a, w art. 2 pkt 1a przez pojęcie absolwenta centrum integracji społecznej... Może inaczej, to trzeba czytać z ustawą, więc przeczytam tylko samo brzmienie.

(Przewodniczący Mariusz Witczak: Tak, tak.)

Przepis otrzymałby brzmienie: absolwencie centrum integracji społecznej – oznacza to osobę, która przez okres nie krótszy niż sześć miesięcy uczestniczyła w zajęciach w centrum integracji społecznej i otrzymała zaświadczenie, o którym mowa w art. 13 ust. 5a; osoba ta jest absolwentem centrum integracji społecznej przez okres sześciu miesięcy od dnia zakończenia zajęć w centrum integracji społecznej.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dobrze.

I to rząd tego typu... Jest zgoda między biurem i rządem.

Pan przewodniczący Sepioł, bardzo proszę.

Senator Janusz Sepioł:

Przepraszam, może trochę, że tak powiem, mieszam, ale jestem zupełnym ignorantem, jeśli chodzi o zagadnienia dotyczące zatrudnienia socjalnego. Czy mógłbym prosić o wyjaśnienie, o co tu chodzi? Szczerze mówiąc, dla laika określenie „absolwent klubu integracji społecznej” brzmi trochę groteskowo i to jeszcze absolwent, który jest absolwentem tylko przez sześć miesięcy. Jak ktoś coś skończy, to jest całe życie absolwentem. Pewnie plotę jakieś głupstwa, ale proszę w paru słowach powiedzieć, o co tu chodzi.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Pani Dyrektor, bardzo proszę.

**Dyrektor Departamentu Pomocy i Integracji Społecznej
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
Krystyna Wyrwicka:**

Istota tej zmiany wynika tak naprawdę z kilku ustaw. Mamy ustawę o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy i zgodnie z nią osoby, które chcą założyć na przykład spółdzielnię socjalną, muszą mieć status osoby bezrobotnej. Instytucje, takie

jak centra czy kluby integracji społecznej, to są, że tak powiem, przedsiwionki zatrudnienia, które aktywizują osoby i przystosowują je do rynku pracy. W związku z tym jeśli ktoś jest rok czy półtora roku w centrum integracji społecznej... gdybyśmy nie wprowadzili tej definicji i nie dali takiej osobie praw, które wynikają z ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, to po półtora roku ona musiałby wrócić do urzędu pracy, ponownie zarejestrować się jako osoba bezrobotna i dopiero po pół roku mogłaby ubiegać się o środki na stworzenie na przykład spółdzielni socjalnej. Tym sposobem chcemy zachować pewną ciągłość i nie zmuszać tych osób do ponownego rejestrowania się w urzędach pracy jako osoby bezrobotne.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dziękuję bardzo.

Po twarzy pana przewodniczącego widzę, że jeszcze...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

...analizuje te informacje. Ale w związku z tym, że czas nas goni pozwoli pan przewodniczący, iż dalej...

(Senator Janusz Sepioł: Indywidualne rekolekcje.)

...w indywidualnych rekolekcjach.

Czyli kwestia tej poprawki została już przedyskutowana.

Kolejna poprawka.

Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu

Danuta Drypa:

Propozycja poprawki drugiej dotyczy modyfikacji definicji absolwenta klubu integracji społecznej. Ta modyfikacja polega na tym, że ponieważ dotychczasowa definicja mówiła, że jest to osoba, która, uczestnicząc w klubie integracji społecznej, uzyska określone zaświadczenie, wyraz „uczestnicząc” zastępuje się wyrazem „uczestniczyła”, czyli absolwent jest to osoba, która zakończyła te zajęcia. Ta definicja zostanie jeszcze doprecyzowana, że osoba musi zrealizować postanowienia kontraktu socjalnego...

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dobrze.

I tutaj...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Jasne. My już dajemy temu wiarę.

To jest poprawka druga.

(Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Danuta Drypa: Tak.)

Kolejne poprawki to są poprawki, które już proponuje biuro.

(Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Danuta Drypa: Tak.)

Bez modyfikacji, dobrze mówię czy źle?

(Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Danuta Drypa: Oczywiście.)

To w takim razie proszę kontynuować.

**Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Danuta Drypa:**

Propozycja poprawki trzeciej... Może inaczej, brzmienie, które zostało przedstawione w naszej opinii, uległo modyfikacji ze względu na to, że pojawiła się wątpliwość, czy tak zredagowany przepis nie zawęzi kategorii podmiotów...

(Przewodniczący Mariusz Witczak: Rozumiem.)

Dlatego ta modyfikacja oddaje sens poprawki, ale inaczej brzmi.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Tej poprawki, którą mamy w opinii, ale jest inaczej zapisana, żeby było bezpieczniej w sensie legislacyjnym. Czy tak?

(Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Danuta Drypa: Właśnie.)

Dobrze.

Kolejna poprawka.

**Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Danuta Drypa:**

Propozycja poprawki czwartej to jest ta sama poprawka, która znajduje się w opinii. Polega ona na doprecyzowaniu rodzajów zaświadczenia.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

I rząd też popiera tę poprawkę.

Kolejna poprawka.

**Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Danuta Drypa:**

Propozycja poprawki piątej uwzględnia propozycję rządu dotyczącą doprecyzowania wytycznych. I po prostu część przepisów będzie brzmiała w ten sposób, że minister, który będzie musiał określić wzór formularza zgłoszenia do rejestru klubów integracji społecznej, powinien uwzględnić konieczność pozyskiwania i gromadzenia rzetelnych oraz kompletnych danych o miejscach i podmiotach prowadzących kluby integracji społecznej.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Rozumiem.

Wyczerpaliśmy katalog poprawek, które zostały doprecyzowane i które rząd popiera. Rozumiem, że pani mecenas też jest zadowolona z tych ustaleń, zwracając uwagę na potrzebę wniesienia tych poprawek.

W takim razie dziękuję.

Otwieram dyskusję.

Czy są jakieś zgłoszenia? Nie ma zgłoszeń.

Zamykam dyskusję.

Przechodzimy do głosowania.

Przejmuję poprawki, które przedyskutowaliśmy, z modyfikacjami i poddaję je państwu pod głosowanie.

Pierwsza poprawka polega na doprecyzowaniu definicji.

Kto jest za? (5)

Kto jest przeciw? (0)

Kto się wstrzymał od głosu? (0)

(*Głos z sali: Jednogłośnie.*)

A, jednogłośnie. Dobrze, poprawka przyjęta jednogłośnie.

Czy jest senator Niewiarowski, czy gdzieś wyszedł?

(*Głos z sali: Wyszedł.*)

Wyszedł. O, właśnie zniknął mi z oczu. Proszę go odnaleźć, zanim dojdziemy do końca głosowań, bo będzie dobrym sprawozdawcą.

Komisja poparła poprawkę pierwszą.

Teraz poprawka druga, która...

**Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Danuta Drypa:**

Poprawka druga doprecyzowuje definicję absolwenta klubu integracji społecznej.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Rozumiemy. Dyskutowaliśmy o niej przed chwilą.

Kto jest za? (5)

Dziękuję. Poprawka uzyskała jednogłośnie poparcie.

Kolejna poprawka.

**Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Danuta Drypa:**

Poprawka trzecia ma na celu doprecyzowanie przepisów dotyczących kierowania uczestników klubu integracji społecznej do pracy u pracodawcy, czyli chodzi o to, żeby znalazły się tu przepisy dotyczące tego, że starosta właściwy ze względu na gminę, organizację pozarządową będzie zawierał umowę z określonym pracodawcą, co umożliwi skierowanie tych osób do pracy.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Kto jest za tą poprawką? (5)

Dziękuję. Jednogłośnie za.

Kolejna poprawka.

**Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Danuta Drypa:**

Kolejna poprawka doprecyzowuje rodzaj zaświadczenia, jakim ma się legitymować absolwent klubu integracji społecznej.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Kto jest za? (5)

Dziękuję. Poprawka uzyskała jednogłośnie poparcie.

I ostatnia poprawka.

**Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu
Danuta Drypa:**

I poprawka piąta doprecyzowuje wytyczne.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Kto jest za? (5)

Dziękuję. Poprawka uzyskała jednogłośnie poparcie.

Teraz głosujemy nad ustawą w całości wraz z przyjętymi poprawkami.

Kto jest za? (5)

Dziękuję. Ustawa została przegłosowana jednogłośnie.

Nie ma senatora Niewiarowskiego, a on jest specjalistą od instytucji pożytku publicznego. W takim razie pan generał weźmie taką prostą ustawę...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

...na tapetę.

Pan senator Meres będzie sprawozdawcą komisji w sprawie tej ustawy.

Dziękuję serdecznie.

Zamykamy rozpatrywanie punktu drugiego dzisiejszego porządku obrad.

Ogłaszam trzy minuty przerwy, może dwie i przejdziemy do omówienia ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich.

(Przerwa w obradach)

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Wznawiam obrady.

Proszę o zajmowanie miejsc.

Przechodzimy do punktu trzeciego porządku obrad: rozpatrzenie ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich.

Mamy jeszcze w porządku obrad punkt, który dotyczy ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych. Problem polega na tym, że te dwie ustawy są ze sobą powiązane, wchodzą w obszary wspólnych regulacji. I mogłoby się

zdarzyć tak, że gdybyśmy zamknęli omawianie ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich i przeszli do rozpatrywania ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych, w której poczynilibyśmy pewne regulacje, to weszlibyśmy w kolizję z ustawą o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich. W związku z tym dla zachowania bezpieczeństwa legislacyjnego zrobimy w ten sposób, że omówimy sobie te dwie ustawy bez poddawania ich pod głosowanie. Dopiero gdy je omówimy i będziemy znali zgłoszone poprawki zarówno do jednej, jak i do drugiej ustawy, będziemy przeprowadzać głosowania.

Odnoszę wrażenie, że w przypadku takiej liczby poprawek, które sformułowało Biuro Legislacyjne, i propozycji zainteresowanych środowisk i senatorów, a wiem o tym po konsultacjach, najprawdopodobniej dzisiaj tylko przedyskutujemy wszystkie kwestie, zgromadzimy wszystkie poprawki, tak aby Biuro Legislacyjne mogło je potem przeanalizować. Doświadczenie wyływające bowiem z takich posiedzeń komisji już nam niejednokrotnie pokazało, że gdy próbujemy analizować poprawki z sali, a bywają poprawki bardzo trafione i zupełnie nietrafione, tak jak to w życiu bywa... ale żeby dobrze zrozumieć poprawki trafione i żeby ich nie stracić, to trzeba je przeanalizować w kontekście całej ustawy i całej legislatury.

W związku z tym odbędziemy posiedzenie komisji we wtorek wieczorem albo w środę rano. Jeszcze ostatecznie zdecydujemy, poinformujemy członków komisji i wtedy przeprowadzimy głosowanie. Dzisiaj pracujemy merytorycznie. Od razu państwa proszę o bardzo krótkie wypowiedzi, bo jest wiele osób na sali, żebyśmy się nie przegadywali, nie powtarzali myśli czy opinii, żebyśmy się nie popierali nawzajem, bo powiem szczerze, że to nie jest aż bardzo ważne.

Inaczej sprawa wygląda z propozycjami poprawek. Jeżeli państwo macie jakieś propozycje poprawek, które będziemy mogli przerobić, to już proszę się przygotowywać do ich formowania na piśmie i przekazywania panu mecenasowi. Państwo nie musicie być tak kompetentni i już od razu te propozycje, że tak powiem, ubierać w artykuły. Proszę tylko zapisywać merytoryczne propozycje poprawek i potem będziemy je analizować.

W takim razie przechodzimy do omówienia ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich.

Poproszę ministerstwo prowadzące tę ustawę, pana ministra Sosnowskiego o krótkie zreferowanie ustawy. Jest też z nami pan minister Zaleski z Ministerstwa Środowiska, tak więc będzie wspomagał, jeżeli zajdzie taka potrzeba.

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

**Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji
Zbigniew Sosnowski:**

Panie Przewodniczący, jeśli pan pozwoli, to od razu odniosę się również do ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych, bo, tak jak pan powiedział, jedno z drugim jest połączone.

Panie Przewodniczący! Wysoka Komisjo!

Uchwalone...

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Tak, jeżeli tak panu ministrowi wygodnie, to bardzo proszę, tym bardziej że MSWiA jest w przypadku tych dwóch ustaw wpisane jako ministerstwo prowadzące.

**Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji
Zbigniew Sosnowski:**

Uchwalone przez Sejm w dniu 1 lipca 2011 r. ustawa o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich oraz ustawa o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych stanowiące wyraz inicjatywy ustawodawczej sejmowej Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych są niewątpliwie ważnymi regulacjami prawnymi, w szczególności z punktu widzenia bezpieczeństwa osób przebywających w górach lub na obszarach wodnych i uprawiających sport czy też turystykę na tych terenach. Są również aktami prawnymi długo oczekiwanymi przez środowisko stowarzyszeń, do których statutowych celów należy organizowanie pomocy i ratowanie osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia w górach lub na obszarach wodnych.

Zdaniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji są to regulacje wymagające jednak pewnych zmian. Szczegółowe zastrzeżenia do przedmiotowych ustaw zostały przedstawione w piśmie pana Tomasza Siemioniaka, sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, kierowanym na ręce pana przewodniczącego. W tej chwili pozwolę sobie na zwrócenie uwagi szanownej komisji na niektóre tylko z tych zastrzeżeń.

W przypadku ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich największe zastrzeżenia budzą przepisy, które za chwilę wymienię.

Po pierwsze, art. 2 pkt 10 zawierający definicję ratownika narciarskiego. Zdaniem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji definicja ta jest niespójna z przepisami ustawy z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym.

Po drugie, art. 14 ust. 3 określający krąg podmiotów, którym przekazywana jest treść komunikatu lawinowego.

Po trzecie, art. 16 regulujący sposób finansowania ratownictwa górskiego.

I po czwarte, art. 17 określający zasady odpowiedzialności podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa górskiego w razie niewłaściwego wykorzystania środków publicznych. Zasady zawarte w tym przepisie budzą wątpliwości w kontekście przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Zastrzeżenia budzą również przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe ustawy. W tym wypadku należy zakwestionować przede wszystkim art. 46 ustawy zawierający przepis zmieniający ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, dotyczący rozszerzenia definicji pojazdu używanego do celów specjalnych o pojazdy podmiotów uprawnionych do wykonywania zadań z zakresu ratownictwa górskiego. Zmiany wymagają również przepisy art. 49 ustawy.

Odnosząc się do ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych, pragnę przede wszystkim zgłosić zastrzeżenia do art. 15 tej ustawy. Jako słuszne należy ocenić przyjęte w ustawie rozwiązanie przekazania do finansowania

zadań z zakresu ratownictwa wodnego wojewodom, co pozwoli na wydatkowanie środków finansowych z budżetu państwa adekwatnie do specyfiki danego województwa pod względem zapewnienia bezpieczeństwa na obszarach wodnych. Nie wydaje się jednak uzasadnione, aby organizowanie i prowadzenie szkoleń ratowników wodnych w zakresie ratownictwa wodnego mógł dofinansowywać minister właściwy do spraw wewnętrznych. Taka propozycja stanowi pewną niekonsekwencję w systemie, który z założenia stanowi wszystkie zadania, a więc również szkolenia z zakresu ratownictwa wodnego będą dofinansowywane przez wojewodów w ramach dotacji celowych przyznanych z części budżetu państwa, której są dysponentami.

Zastrzeżenia budzi także przepis art. 7 ust. 2 oraz art. 16 ustawy. Ostatni z przywołanych przeze mnie przepisów powinien zostać zmieniony z uwagi na to, by zapewnić ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych prawo do nadzorowania całości działalności podejmowanych przez podmioty upoważnione do wykonywania ratownictwa wodnego w zakresie wykonywania tegoż typu ratownictwa.

Wskazane byłoby także rozważenie uzupełnienia ustawy o przepisy penalizujące kierowanie w ruchu wodnym w stanie nietrzeźwości pojazdami innymi niż mechaniczne. W obecnym stanie prawnym jest to bezkarne. W ustawie tej, podobnie jak w przypadku omawianej na wstępie ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich, zmiany wymagają również przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe.

Na koniec pragnę również zauważyć, iż obie ustawy całościowo regulują tematykę bezpieczeństwa i ratownictwa na specyficznych terenach, w górach i na obszarach wodnych. W ustawach tych wskazuje się na działania ratownicze podejmowane w ramach ratownictwa górskiego i wodnego oraz podmioty, które mogą te działania wykonywać, to jest podmioty, które uzyskały zgodę ministra właściwego do spraw wewnętrznych, w tym Górskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe, Tatrzańskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe oraz Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe. Na tym tle mogą pojawić się wątpliwości co do możliwości wykonywania działań ratowniczych przez inne służby, takie jak Państwowa Straż Pożarna, Policja, Morska Służba Poszukiwania i Ratownictwa.

Uprzejmie proszę Wysoką Komisję o przyjęcie przedstawionych uwag. Jednocześnie deklaruję ze swojej strony nieograniczoną współpracę resortu spraw wewnętrznych i administracji w pracach nad tymi ustawami. Dziękuję za uwagę.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Rozumiem, że ministerstwo wskazuje na obszary, które powinny zostać uregulowane, ale pan minister teraz nie ma konkretnych poprawek?

**Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji
Zbigniew Sosnowski:**

Niestety, nie przygotowaliśmy poprawek, ale na sprawy, o których mówiłem, zwracaliśmy uwagę także podczas prac parlamentarnych nad ustawami.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Mam prośbę, ponieważ kierujemy się taką ogólną zasadą, że nie wszystkie poprawki, które są zgłaszane, od razu są przygotowane w formie legislacyjnej, tylko jest przedstawiona idea, proszę przygotować poprawki i przekazać je Biuru Legislacyjnemu, tak żebyśmy mogli na kolejnym posiedzeniu je przeanalizować i przegłosować.

**Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji
Zbigniew Sosnowski:**

Panie Przewodniczący, chciałbym podziękować za takie podejście, mnie nie wypadało zgłaszać takiej propozycji, ale propozycję pańską przyjmuję z ogromnym zadowoleniem. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

W takim razie wiemy, jakie uwagi merytoryczne ma Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, i to jest najważniejsze. Teraz państwo przepracujecie to w sensie legislacyjnym. Proszę przekazać panu mecenasowi już taką drogą. Dziękuję bardzo.

Panie Ministrze, czy pan minister również chciałby coś powiedzieć?

**Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska
Janusz Zaleski:**

Dziękuję bardzo.

Panie Przewodniczący! Panie i Panowie Senatorowie! Szanowni Państwo!

Minister środowiska ma zastrzeżenia do kilku zapisów projektu ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich.

Wydaje się, że fundamentalny jest zapis art. 16 zmieniający i bardzo poszerzający katalog działań, które parki narodowe lub krajobrazowe muszą opodatkować się na rzecz Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego i Tatrzańskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego. Dotychczas parki przekazywały 15% wpływów z opłat za wstęp na ich obszar na rzecz podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa górskiego. I myślę, że było to bardzo dobrze uzasadnione tym, że liczba osób wkraczających na szlaki górskie bezpośrednio ma wpływ na liczbę prowadzonych akcji ratowniczych. Parki płaciły ten haracz, aczkolwiek sytuacja finansowa parków jest powszechnie znana. W omawianym projekcie ustawy pojawia się zapis, który znakomicie rozszerza katalog działań o udostępnienie obiektów edukacyjnych, powodując radykalny wzrost obciążenia parków narodowych lub krajobrazowych kwotami odprowadzanymi na rzecz pogotowia górskiego. Nie kwestionując potrzeby, uważamy, że powinno się utrzymać dotychczasowe zapisy egzekwujące te 15% wpływów z opłat za wstęp, które do tej pory należały się parkom z mocy ustawy. To jest pierwszy i podstawowy problem, jaki widzimy. Stąd nasza poprawka i zdecydowana niezgoda na takie poszerzenie katalogu czynności opodatkowanych.

Mamy również uwagi dotyczące tego, że praktycznie poza zakresem nadzoru dyrektora parku narodowego pozostaną organizowane szkolenia, a należałoby powia-

damiać każdorazowo dyrektora parku o tym, że na jego terenie, na chronionym terenie takie zdarzenia mają miejsce. Myślę, że to są te dwie główne poprawki, aczkolwiek mamy również kilka innych, których ze względu na czas nie chciałbym przytaczać.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Za chwilę będzie pytanie, bo pan senator w trakcie chce dopytać.

Panie Ministrze, pan opowiedział nam o obszarach, które państwo chcecie regulować poprawką, więc również w takim...

Czy są już przygotowane te poprawki?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska Janusz Zaleski: Gdybyśmy mogli przyjąć taki tryb, jaki zaproponowano Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Administracji, to chciałbym podziękować za takie potraktowanie.)

Bardzo proszę. Nie ma sprawy.

W takim razie proszę przygotować te poprawki, a teraz w kilku zdaniach powiedzieć nam o tych innych państwa uwagach do ustawy, dlatego że chciałbym, żeby członkowie komisji mieli świadomość, jakie poprawki państwo przygotowujecie, bo i tak będziemy nad tym pracować. Tak więc nie chciałbym, żeby ktokolwiek z członków komisji był czymkolwiek zaskoczony, tylko żeby była już świadomość w sensie ogólnym, co państwo będziecie przygotowywać.

Bardzo proszę jeszcze w kilku zdaniach o tym powiedzieć.

**Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska
Janusz Zaleski:**

Panie Przewodniczący, pierwsza uwaga dotyczy art. 7, który daje dyrektorowi parku narodowego prawo ubiegania się na przykład o informacje dotyczące ofiar wypadków. Dyrektor jest organem, więc prowadzi postępowania, i taki dostęp powinien mieć.

Kolejna uwaga dotyczy art. 8, który w nowej wersji mówi o tym, że dyrektor jest zobowiązany do pomocy czy też można żądać od niego pomocy w prowadzeniu akcji ratowniczych. To jest sprawa oczywista, że na podstawie przepisów ogólnych zawsze można tego żądać, ale w dotychczasowym stanie prawnym dyrektor był zobowiązany do współdziałania i do tej pory to wystarczało.

Następną uwagę mamy do art. 46 pkt 3, który poszerza katalog podmiotów uprawnionych do wykonywania zadań z zakresu ratownictwa górskiego o służby parku narodowego.

I ostatnia uwaga dotyczy art. 47... Gdzie ja go mam? To jest też dość interesujący zapis. Otóż w propozycji przedłożonej Senatowi jest sugestia, żeby ratownik górski razem z psem mógł mieć wolny wstęp do parków narodowych. Nie widzimy potrzeby takich ekstrabonusów dla ratowników górskich. Oczywiście mają oni wolny wstęp do parków górskich, ale nie do wszystkich parków w kraju. To są poprawki, które chcielibyśmy wnieść.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Sepioł.

Senator Janusz Sepioł:

Mam takie oto pytanie: o jakich kwotach rozmawiamy? To znaczy te 15% wpływów z opłat za wstęp to są kwoty mniej więcej jakiego rządu? I te 15% z tej drugiej opłaty to jakie mniej więcej byłyby pieniądze?

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Bardzo proszę.

**Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska
Janusz Zaleski:**

Obecnie parki z tytułu tego piętnastoprocentowego obciążenia ponoszą koszty w wysokości mniej więcej 1 miliona 100 tysięcy zł. Wzrost kosztów byłby blisko dwukrotny i wyniósłby ponad 2 miliony zł. To są, Panie Przewodniczący, Panie Senatorze, być może z tego punktu widzenia kwoty niewielkie, ale budżet państwa dotuje parki narodowe na poziomie 75 milionów zł, więc dla nich to jest naprawdę duża kwota.

(Senator Janusz Sepioł: Czyli byłby to stu procentowy wzrost...)

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dziękuję bardzo.

Pani senator Rotnicka i potem pan senator Skurkiewicz, tak, dwa zdania.

Senator Jadwiga Rotnicka:

Dziękuję bardzo, Panie Przewodniczący.

Zapoznałam się z treścią obydwu projektów ustaw, a w zasadzie ustaw, i mam taką oto propozycję, iżby obydwie ustawy traktowały jednakowo wszystkie organizacje, które dotychczas funkcjonowały i które mają w nazwie: ochotnicze pogotowie ratunkowe. Dotyczy to Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego, Tatrzańskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego, a także Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego. Dlaczego? Dlatego, że w proponowanych zmianach, w wyniku zmiany ustawy o sporcie oraz ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, wymieniane są literalnie GOPR i TOPR, ale nie ma WOPR. Uważam, że jest to niewłaściwie, bo są to organizacje spełniające tę samą rolę. Albo zdecydujemy się w ostatecznym zapisie na wykreślenie GOPR i TOPR, albo wprowadzimy na powrót do tych zapisów także Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe. To jest zasadnicza kwestia, jaką chciałabym poruszyć, nie mówiąc o innych drobnych, o których możemy także mówić w poprawkach definicyjnych.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Tylko dopytam: czy pani senator chce złożyć poprawkę, która ujednotli te zasady?
(Senator Jadwiga Rotnicka: Tak.)

Skoro znamy sugestię, to proszę również przygotować poprawkę, która ujednotli, według pani senator... a komisja będzie potem...

Senator Jadwiga Rotnicka:

Dobrze, ujednolici. Zastanowię się: albo wykreślamy, albo dopisujemy. Chyba prościej byłoby dopisać WOPR, tak jak było dotychczas, a to dlatego, że dotyczy to po prostu obszarów wodnych. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Proszę również panów ministrów o notowanie tych informacji, bo ja będę potem pytał państwa o stanowisko rządu, tak jak zawsze to czynię i jak wszyscy to czynią w przypadku uchwalania ustaw. Tak więc gdy będą się pojawiały zmiany, a są one dosyć poważne, to chciałbym, abyście państwo mieli już wyrobioną opinię, żeby nie było sytuacji, że nie zajmiecie stanowiska.

Bardzo proszę, jeszcze pani senator.

Senator Jadwiga Rotnicka:

Chciałabym uzupełnić, jeśli państwo być może nie czują tej różnicy. Otóż w ustawie o sporcie z 25 czerwca 2010 r. w art. 39 jest mowa o tym, że uchyla się między innymi ust. 5, a w ust. 5 jest tylko drobiazg: skreśla się dwa słowa „na wodach”. Art. 40 ustawy o sporcie wymienia w ust. 1, że do organizowania pomocy oraz ratowania osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia w górach, są uprawnione w szczególności GOPR, TOPR oraz specjalistyczne stowarzyszenia o zasięgu ogólnokrajowym. Pkt 2 zaś był sformułowany w sposób następujący: do organizowania pomocy oraz ratowania osób, które uległy wypadkowi lub są narażone na niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia na wodach, jest uprawnione w szczególności Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe, specjalistyczne stowarzyszenie o zasięgu ogólnokrajowym w zakresie określonym w statucie tej organizacji. Ten punkt ginie, ginie także w pkt 3 zapis pktu 2: organizacje, o których mowa w ust. 1 i 2, czyli GOPR, TOPR i Wodne Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe, współdziałają. W tej propozycji wykreśla się pkt 2, czyli WOPR. Czyli jest to nierówne, niejednakowe traktowanie organizacji. Dziękuję.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dziękuję bardzo.

Panie Ministrze – zwracam się do pana ministra Sosnowskiego – słyszał pan tę propozycję? Proszę to przemyśleć i do tego się odnieść, a pani senator złoży stosowną poprawkę czy przekaże ideę, a biuro ją wpisze.

Teraz już oddaję głos panu senatorowi Skurkiewiczowi. Pan senator mówi, że część przygotowanych przez niego poprawek jest zbieżna z propozycjami ministerstwa.

Pan senator Skurkiewicz, bardzo proszę.

Senator Wojciech Skurkiewicz:

Dziękuję bardzo, Panie Przewodniczący.

Tak, w istocie są to poprawki zbieżne ze słowami pana ministra Zaleskiego, jakie wypowiedział przed kilkoma minutami. Pozwoliłem sobie tych siedem poprawek

przedstawić panu legislatorowi w celu jeszcze głębszego ich opracowania. Nie wiem, czy mam je w tej chwili przedstawić z grubsza...

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Rozumiem, że dosłownie dotyczyło to wszystkich tych kwestii, o których mówił pan minister. Czy tak?

(Senator Wojciech Skurkiewicz: W istocie tak, ale...)

Tak, proszę.

Senator Wojciech Skurkiewicz:

Dodatkowo proponuję jeszcze rozważyć jedną kwestię, aby skreślić art. 3 ust. 2 pkt 3, jako że zapis, który jest zaproponowany w przedłożeniu sejmowym, jest bardzo ogólny i trudny do interpretacji. Ten przepis może być w przyszłości przyczyną wielu nieporozumień i konfliktów...

(Senator Janusz Sepioł: Art. 3?)

Proszę?

(Senator Janusz Sepioł: Art. 3?)

Art. 3 ust. 2 pkt 3. Chodzi o to, żeby uniknąć nieporozumień, tym bardziej że w pomocy, szczególnie górskiej, potrzebne jest jednak symbiotyczne podejście, jednolite podejście do działań.

Proponuję również skreślić art. 12 ust. 2, ale tylko z tego powodu, iż ten artykuł czy ten zapis, który Sejm proponował jako art. 12 ust. 2, znalazłby się dzięki temu w art. 47 znowelizowanej ustawy o ochronie przyrody. Jestem bowiem przekonany, że odpowiednim miejscem na tego typu zapis jest akurat ustawa o ochronie przyrody, a nie ustawa, o której dzisiaj rozmawiamy. Tak więc tych poprawek jest siedem. Przedstawiłem je Biuro Legislacyjnemu i mam nadzieję, że...

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Panie Senatorze, dziękuję.

Cały czas proszę pana ministra Zaleskiego, chociaż tu macie państwo zbieżne poglądy, żeby ministerstwo również przygotowało, tak czy owak, swoje propozycje, bo to niczemu nie przeszkodzi. Są czasami bowiem subtelności i niuanse. I wtedy będziemy mogli o tym porozmawiać, co też wcale nie będzie oznaczało, że na przykład pan senator nie będzie się z tym zgadzał. A więc proszę cały czas nad tym pracować, bo mamy już takie doświadczenia, że warto właśnie w ten sposób działać.

Może rzeczywiście będziemy kontynuowali zgłaszanie tych poprawek, bo na końcu pan mecenas... Zrobimy trochę inaczej, bo pan mecenas ma również swoje propozycje poprawek. Na koniec pan już będzie wiedział, co jest zbieżne i co pokrywa się z tymi uwagami.

Bardzo proszę, pan senator Sepioł.

Senator Janusz Sepioł:

Chciałbym zgłosić blok pięciu poprawek tylko do ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich. Dotyczą one

kwestii ujętych w art. 7 ust. 5 pkt 2, art. 12 ust. 2 – to jest analogiczna historia, o której wspominał pan senator Skurkiewicz – art. 16 ust. 4, a więc spraw związanych z gospodarowaniem opłatami za wstęp i udostępnienie wejścia do parku narodowego lub krajobrazowego, i w kilku miejscach art. 46. W art. 46, który dotyczy ustawy – Prawo o ruchu drogowym, jest kilka punktów dotyczących właśnie pojazdów uprzywilejowanych i w art. 47, czyli w ustawie o ochronie przyrody, chodzi o sprawy związane z trybem organizowania i prowadzenia szkoleń, żeby to jednak było uzgadniane z dyrektorem parku narodowego. Te poprawki pozwalam sobie złożyć panu przewodniczącemu na piśmie.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze jakieś propozycje legislacyjne?

Bardzo proszę, żeby nie powielać już tych spraw, które były poruszane. Wiem, że przedstawiciele zainteresowanych środowisk spotykali się też z ministerstwami i dyskutowali, a więc jeżeli minister skonsumował państwa oczekiwania w tych zapowiedziach, to już nie będziemy dyskutować nad tym...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Tak, proszę bardzo i proszę się przedstawić.

**Dyrektor Pienińskiego Parku Narodowego
Michał Sokołowski:**

Michał Sokołowski, Pieniński Park Narodowy.

Chciałbym jeszcze raz zwrócić uwagę na artykuł, który co prawda był już omawiany, ale chodzi mi o pewien niuans. Art. 16 ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich. Proszę państwa, jest w nim napisane, że przychody parków narodowych obciąża się opłatą w wysokości 15% wpływów. Proszę pamiętać, że wpływy to są wszystkie pieniądze brutto, które park dostaje. Ale to się w żaden sposób nie odnosi do kosztów, które park musi ponieść, żeby te wpływy mógł uzyskać. Nie ukrywam, że dla parków narodowych dużo bardziej adekwatnym słowem w tym przypadku byłyby dochody, ponieważ wówczas mówilibyśmy o pieniądzach, którymi naprawdę dysponuje park. Żeby osiągnąć wpływy, trzeba po prostu ponieść koszty, na bilety, na obsługę, na agentów, na wszystko.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Jasne, nie tłumaczmy, bo zasada jest wyartykułowana w sposób przejrzysty.

Bardzo proszę pana ministra Zaleskiego i pozostałych panów ministrów, żeby przemyśleli tę kwestię. A pana proszę, jeżeli chce pan złożyć taką propozycję poprawki, o jej przedstawienie i wtedy będziemy mogli się do tego ustosunkować.

Czy są...

Bardzo proszę.

**Prezes Zarządu Głównego Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego
Jerzy Telak:**

Jerzy Telak, prezes Zarządu Głównego Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego.

Panie Przewodniczący! Panie i Panowie... Senatorowie! Szanowni Państwo!

Myślę, że....

(Przewodniczący Mariusz Witczak: Panie Senatorki!)

Pani Senator!

To, o czym zamierzałem mówić, powiedziała już pani senator, więc nie będę do tego wracał. Ale chciałbym wyartykułować opinię mojego środowiska, które reprezentuję, czyli WOPR i organizacji ratowniczych. Nie wszystkie zapisy w omawianej ustawie nas satysfakcjonują. Kilka bardzo istotnych zgłaszałem wcześniej, jeszcze podczas posiedzeń podkomisji zajmującej się tymi sprawami.

Chciałbym troszeczkę więcej powiedzieć na temat ramowego programu szkolenia, o którym jest mowa w art. 11 ust. 4 pkt 1. Ramowe programy szkolenia powinny być zgodne z Europejskimi Ramami Kwalifikacji zatwierdzonymi przez Parlament Europejski w 2008 r. System szkolenia WOPR jest oparty na systemie przejętym z międzynarodowej organizacji International Life Saving Federation. Ten system jest zgodny i ma kilka poziomów szkoleń. Zgadzamy się z tym, że ratownik wodny powinien mieć kwalifikacje z zakresu niesienia pierwszej pomocy zgodnie z ustawą o Państwowym Ratownictwie Medycznym, ale ten zapis mówiący o ramowym programie szkolenia, po pierwsze, jest ograniczający, a po drugie, jeśli taki ramowy program szkolenia zostanie wprowadzony, to będzie trudno wprowadzić jakiegokolwiek zmiany.

Programy szkolenia WOPR są po zakończeniu sezonu corocznie analizowane i są do nich wprowadzane korekty związane z tym, że coraz nowsze, coraz bardziej skomplikowane urządzenia są oddawane do użytku w ratownictwie wodnym i coraz więcej występuje różnych zagrożeń, o których wcześniej nie wiedzieliśmy. Zatem uważam, że organizacje, które prowadzą szkolenia, powinny pilnować programów szkolenia. Zakres wiedzy teoretycznej, kwalifikacje ratowników powinny być określone przez ministra, a nie droga dochodzenia do tych kwalifikacji. To jest jedna sprawa, o której chciałbym powiedzieć. Przepraszam pana ministra Sosnowskiego, że nie zgadzam się z jego poglądem na temat art. 15 ust. 3 ustawy dotyczącym finansowania działalności szkoleniowej przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ale muszę to powiedzieć. Uważam, że system szkolenia powinien być kierowany centralnie i instruktorów oraz starszych ratowników wodnych, którzy są kierownikami zespołów ratowników, powinno się szkolić na jednym centralnym szkoleniu.

Panie Przewodniczący, mam jeszcze wiele innych uwag, ale na tym zakończyłbym wypowiedź. Pozwolę sobie przekazać nasze uwagi w formie pisemnej. Dziękuję.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa chciałby jeszcze zabrać głos...?

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Dobrze, to do Biura Legislacyjnego.

Bardzo proszę.

**Naczelnik Grupy Bieszczadzkiej
w Górskim Ochotniczym Pogotowiu Ratunkowym
Grzegorz Chudzik:**

Grzegorz Chudzik, naczelnik Grupy Bieszczadzkiej w GOPR.
Panie Przewodniczący! Szanowni Państwo!

Chciałbym tylko ustosunkować się do wypowiedzi ministra środowiska. Nie jest prawdą, że dotychczasowy art. 12 ustawy o ochronie przyrody, który w zamierzeniu ustawodawcy miał właśnie wspomóc działania ratownicze na terenach parków, był realizowany. Będziemy bronić tego zapisu, który zaproponował Sejm, przyjmując zapisy ustawy.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dobrze.

Dziękuję bardzo.

Kolejny głos w dyskusji, bardzo proszę.

Bardzo proszę o krótkie wypowiedzi, bo już dużo spraw sobie wyjaśniliśmy, więc posługujmy się konkretnymi.

**Sekretarz Generalny
Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego
Andrzej Gordon:**

Andrzej Gordon, Zarząd Główny Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego.

Chciałbym podzielić się dwiema refleksjami. Pierwsza refleksja dotyczy art. 4 ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich. Praktycznie zapisy pktu 3, zwłaszcza pierwszej jego części, oraz pktu 4 czynią bezzasadne jakiegokolwiek formy ubezpieczenia się w górach. Zgodnie z zasadami ubezpieczenia się przykładowego Kowalskiego każdy, kto chce wędrować, jeżeli narusza obowiązki prawa, nie otrzyma ubezpieczenia. Proszę przeczytać zapisy ustawy. Według nich odpowiada się za prognozę, stan butów swoich i osoby idącej obok i za określenie sprawności technicznej sprzętu itd. Nie wiem, czy tak powinno być.

Druga refleksja – my też skorzystamy z możliwości zgłoszenia konkretnych w tym względzie zapisów – dotyczy samych tytułów tych dwóch ustaw. Obydwie ustawy akcentują na pierwszym miejscu sprawę bezpieczeństwa, a na drugim niezwykle ważną, kluczową sprawę ratownictwa. O ile kwestie dotyczące ratownictwa zostały ujęte w sposób właściwy, o tyle kwestie dotyczące bezpieczeństwa nie. Dla osób wędrujących po górach podstawową sprawą, oprócz GOPR i TOPR, dotyczącą bezpieczeństwa jest to, czy są dobrze oznakowane szlaki turystyczne i czy są schroniska. Czy można wtedy, kiedy pada, kiedy jest chłodno, kiedy ktoś zasłabł, gdzie się schować? Pokażcie mi w tak zwanej ustawie wodnej fragmenty, w których jest mowa o ochronie marin, portów i przystani, schronisk i innych obiektach. Wynika to z tego, że uchylene ustawy o kulturze fizycznej skomplikowało sytuację tych organizacji, które z ogromnym trudem, a także z ogromną kompetencją – mówię o ochotniczych organizacjach

ratowniczych – zapewniają odpowiednie warunki wtedy, kiedy już coś się stało. Chodziłoby o to, żeby znaleźć rozwiązanie, które umożliwiłoby podjęcie działań wtedy, kiedy jeszcze nic się nie stało, można by, będąc przewidującym, ograniczyć liczbę pewnych zdarzeń.

Korzystaliśmy z wcześniejszych możliwości i zgłaszaliśmy określone propozycje, ale nie potrafimy znaleźć rozwiązania dla tej konstrukcji i zaproponować czegokolwiek, dlatego że zgodnie z ustawą o kompetencji minister spraw wewnętrznych jest odpowiedzialny za bezpieczeństwo. Trudno zapisać w ustawie, żeby to on odpowiadał za schroniska, by mogły w ogóle funkcjonować i były w określonych miejscach, i żeby odpowiadał za szlaki.

Nie potrafimy znaleźć tego rozwiązania także w innym kontekście. Niedaleko znajduje się hotel Sheraton i schroniska górskie prowadzone głównie przez Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze są opodatkowane z jednego metra kwadratowego, tak samo jak hotel Sheraton. To powoduje, że te obiekty, które zapewniają ochronę ludziom wtedy, kiedy jest im chłodno, źle się czują, pada deszcz, a na przykład często idą z dziećmi, nie mają zagwarantowanych w tym względzie właściwych warunków. Filozofii przyjęcia obydwu tych ustaw przyświecało akcentowanie spraw związanych z minimalizacją skutków. Moje wystąpienie dotyczy innej kwestii, żeby zwrócić uwagę na minimalizację przyczyn.

Działania obecnego tu posła sprawozdawcy zmierzały w dużym stopniu do tego, żeby kwestie bezpieczeństwa były w tym względzie właściwie ujęte. I jesteśmy mu jako Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze ogromnie za to wdzięczni. Ale zgłaszam problem, dlatego że niejednokrotnie właśnie Senat poprawiał to, co należało poprawić. Źle by się stało, gdyby poszczególne teksty stawały się później powodem kpin poszczególnych dziennikarzy.

(Przewodniczący Mariusz Witczak: To dla nas jest oczywiste.)

Dziękuję.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dziękuję bardzo.

Będziemy skracali i zmierzali do końca, tak więc bardzo proszę o krótkie wypowiedzi, bo za chwilę zamknę dyskusję.

Bardzo proszę.

Dyrektor Karkonoskiego Parku Narodowego

Andrzej Raj:

Andrzej Raj, Karkonoski Park Narodowy.

Chciałbym zwrócić uwagę tylko na dwie sprawy. Pierwsza kwestia. W art. 3 ust. 2 pkt 4 zaproponowano, aby ogłaszanie komunikatu lawinowego było obowiązkiem dyrektorów parków. Opracowanie komunikatu lawinowego zaś jest obowiązkiem służb ratowniczych. Sądzę, że dotychczasowe rozwiązanie, że ten, który opracowuje komunikat, jednocześnie go ogłasza, było najlepsze i najbardziej praktyczne.

Druga kwestia. Odpowiedzialność za bezpieczeństwo osób w górach zostało przeniesione również na dyrektorów parków krajobrazowych. Pragnę zwrócić uwagę, że dyrektorzy parków krajobrazowych kompletnie nie mają tytułu prawnego do dyspo-

nowania obszarem. W związku z tym wykonanie czynności, takich jak oznakowanie terenów czy ustalenie zasad korzystania z tego terenu, nie jest w ich dyspozycji. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dziękuję bardzo...
(*Wypowiedź poza mikrofonem*)
Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Jadwiga Rotnicka:

Bardzo przepraszam, ale mnie nurtuje taka oto kwestia. Na terenie naszego kraju są Góry Świętokrzyskie, ale w art. 2 pkt 1, w którym wymienia się różne pasma górskie, nie ma Gór Świętokrzyskich.

(*Senator Janusz Sepioł: Ale jest za to jura...*)

Jest Wyżyna Krakowsko-Wieluńska. W jej obręb wchodzi Góry Świętokrzyskie? Czy tak to należy rozumieć...?

(*Głosy z sali: Nie.*)
Dlatego pytam.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

To też pokazuje poziom przygotowania tej ustawy, ale...
Tu ktoś się zgłaszał i potem pan poseł.
Bardzo proszę.

**Naczelnik Tatrzańskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego
Jan Krzysztof:**

Witam.

Jan Krzysztof, naczelnik TOPR.

Bardzo krótko. Można mieć oczywiście wiele uwag do omawianej ustawy. Wiele sformułowań jest bardzo trudnych. Rzeczywiście zrobiła ona dla nas z naszego punktu widzenia duży krok do przodu. Bardzo zależy nam na art. 16, który został wypracowany w dużym pocie czoła. Co prawda budzi emocje te 15%, ale muszę też powiedzieć uczciwie, że my nie mamy we współpracy z Tatrzańskim Parkiem Narodowym problemów i ona przebiega bardzo dobrze. Chcielibyśmy, aby ewentualnie wprowadzane poprawki tego nie popsęły, tylko poprawiły. Być może wypracowanie pewnego nowego sformułowania załatwiłoby sprawę. Nie będę odnosił się do reszty, bo w zasadzie mógłbym się wypowiedzieć do każdego punktu, ale...

(*Przewodniczący Mariusz Witczak: Nie, bo ja bardzo państwa prosiłem, że gdy nie ma konkretnych uwag...*)

...chciałbym skorzystać z okazji i złożyć dwie propozycje dotyczące...

(*Przewodniczący Mariusz Witczak: Dobrze. Bardzo proszę.*)

...kwalifikacji i uprawnień ratowników medycznych, ratowników narciarskich, a następnie prosić Biuro Legislacyjne o ich przeanalizowanie. Dobrze? Dziękuję bardzo.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dziękuję bardzo.
Pan się zgłasza. Bardzo proszę.

**Dyrektor Tatrzańskiego Parku Narodowego
Paweł Skawiński:**

Paweł Skawiński, Tatrzański Park Narodowy.

Chciałbym powiedzieć o tym, skąd się wzięła cała idea tych 15%. To zostało wypracowane właśnie w Tatrach, w porozumieniu z Tatrzańskim Ochotniczym Pogotowiem Ratunkowym. Uznaliśmy, że istnieje związek między frekwencją w Tatrach a wypadkami i to jest naszym zdaniem oczywiste, na pewno moim zdaniem. Chodziło przede wszystkim o to, że niezwykle istotnym środkiem ratującym życie jest użycie śmigłowca, na który zawsze brakowało pieniędzy. I te 15% brało się też mniej więcej z wyliczenia, jakie byłyby roczne koszty utrzymania śmigłowca. W przypadku Tatrzańskiego Parku Narodowego i Tatr to jest około 1 milion zł. I tyle też odprowadzamy, co spotyka się z dobrym przyjęciem turystów, którzy wiedzą, że przy wejściu na szlak zapłacą 4 zł i dzięki temu będą szli po wygodnym, bezpiecznym, dobrze oznakowanym szlaku i zostaną szybko uratowani, jeżeli zdarzy się wypadek. Nikt z nas wtedy nie myślał o tym, że poza tak zwanym ratownictwem technicznym będzie to rozszerzone na inną działalność ratowniczą. Proszę państwa, ja nie widzę związku między zgubieniem się grzybiarza w Małopolskim Parku Narodowym i jego poszukiwaniem a zgubieniem się grzybiarza w Borach Tucholskich czy w Puszczy Solskiej. I bardzo prosiłbym o to, żebyśmy mieli na uwadze tę historię i to, że ten związek w Tatrach istnieje. Nadal oczywiście podtrzymujemy chęć znakomitej współpracy z TOPR. Ale widzę, że związki gdzie indziej, w innych parkach narodowych są trudne do obronienia, więc, jeżeli mamy zaszczyt, jaką jest 15% od wstępu na teren parku, to nie poszerzajmy jej o opłatę, jaka jest w Magurskim Parku Narodowym za wejście do ośrodka edukacyjnego, gdzie ci ludzie potem już do lasu nie wejdą. Nie możemy ratować ludzi, którzy chodzą po obiektach muzealnych, prawda, czy po jakiejś prostej ścieżce edukacyjnej. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dziękuję bardzo.
Proszę bardzo i proszę się przedstawić.

**Naczelnik Grupy Podhalańskiej
w Górskim Ochotniczym Pogotowiu Ratunkowym
Mariusz Zaród:**

Mariusz Zaród, Górskie Ochotnicze Pogotowie Ratunkowe, Grupa Podhalańska.
Panie Przewodniczący! Szanowni Państwo!

Ta ustawa – chcielibyśmy, żeby weszła w życie, i mamy nadzieję, że tak się stanie – była przez nas od dawna oczekiwana. Ona reguluje pewne sprawy i mówi, jak mają one wyglądać. Prace nad tą ustawą, przynajmniej z naszej strony, trwały od ponad

dwóch lat. Chcielibyśmy uzyskać jedno za sprawą tej ustawy, żeby ona załatwiła i uregulowała pewne kwestie, czyli to, z czym tak naprawdę mamy do czynienia w górach, zostało przełożone na formę przepisów prawnych. Nie chcielibyśmy, żeby wobec tak dużej liczby zgłoszonych poprawek ta ustawa, ta idea została wypaczona. Nie tylko społeczeństwo i turyści, lecz również my jako ratownicy czekamy na to, żeby ta ustawa weszła w życie. Wydaje się, widząc liczbę tych poprawek i słysząc dzisiaj te opinie, że tak naprawdę trzeba byłoby rozpocząć pisanie ustawy od nowa. I tu jest, że tak powiem, chyba zasadniczy problem. My to już, że tak powiem, kilkakrotnie przerabialiśmy i boimy się, że ta idea zostanie wypaczona.

Chciałbym tylko na jedną kwestię zwrócić uwagę, odpowiadając panu dyrektorowi i środowisku dyrektorów parków narodowych. Nie jest naszym, że tak powiem, zamiarem zabranie im pieniędzy. My tylko uważamy, że należałoby wspomóc ratownictwo górskie na terenach górskich, tam, gdzie są parki narodowe. Za sprawą tego, że ludzie płacą za bilet, to jest z wpłat między innymi tych ludzi, którzy idą w góry na wycieczki, my mamy pieniądze na to, żeby móc ratować ludzi. My jesteśmy za ratownictwem, za tym, żeby nas po prostu w tym ratownictwie wspomóc. Noga złamana na Giewoncie czy złamana na Trzech Koronach boli dokładnie tak samo. Dziękuję.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dziękuję serdecznie.

Chcę powiedzieć, że państwo, organizacje, środowiska, macie możliwość składania poprawek, ale te poprawki będą brane pod uwagę tylko wtedy, kiedy któryś z senatorów je przejmie. A więc od razu chcę państwu powiedzieć, że nie wszystkie poprawki – być może wszystkie, ale może się tak zdarzyć, że tylko niektóre – będą przejęte przez senatorów i następnie poddane pod głosowanie. Odnosząc się do tego, o czym pan mówił, w sensie ogólnym, bo merytorycznie będziemy analizowali wszystkie poprawki, rolą komisji i parlamentu jest oczywiście szukanie balansu pomiędzy różnymi poglądami, różnymi interesami środowiskowymi. I na pewno zadbaamy o to, że jeżeli te przepisy są pożyteczne, to je będziemy uchwalać. Proszę się o to nie martwić.

Czy pan poseł chciałby zabrać głos?

Bardzo proszę.

Poseł Piotr van der Coghen:

Piotr van der Coghen, poseł sprawozdawca ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich.

Chciałbym odnieść się do kilku usłyszanych tutaj opinii.

Pierwsza sprawa. Zaskoczyła mnie opinia, że nieumieszczenie w katalogu Gór Świętokrzyskich świadczy o poziomie przygotowania ustawy.

(*Senator Jadwiga Rotnicka*: Ja tego nie powiedziałam.)

Nie, to powiedział mężczyzna, żeby sprawa była jasna, ale nieważne.

(*Przewodniczący Mariusz Witczak*: Ale, panie pośle, to z pośpiechu, ja to wycofuję.)

Okej. Ja teraz chciałbym po prostu...

(Przewodniczący Mariusz Witczak: Nie traćmy czasu. Ja to wycofuję, bo, jak rozumiem, tam nie ma żadnych grup ratowniczych. Inna kwestia.)

W dwóch słowach tylko, o co chodziło. My analizowaliśmy wypadkowość przynajmniej z ostatnich piętnastu lat w zakresie turystyki i sportów górskich. Obszary wymienione w ustawie są obszarami, w których do takich wypadków dochodzi w znacznej liczbie. Góry Świętokrzyskie nie były obszarem, który charakteryzowałby się taką liczbą wypadków o tym charakterze, i w związku z tym Góry Świętokrzyskie, mimo że pod względem geograficznym są górami, nie zostały ujęte w tej ustawie, a Wyżyna Krakowsko-Wieluńska, która jest wyżyną, została w niej ujęta. Mówię o tym, żeby sprawa...

(Przewodniczący Mariusz Witczak: Panie Pośle, od razu powiem dla jasności sprawy, że ja to kompletnie cofam. Niech to pan traktuje w kategoriach lapsusu. I idziemy dalej.)

Okej, po prostu wyjaśniłem.

Do reszty spraw trudno mi się odnieść, ponieważ nie zostały sformułowane w formie konkretnych poprawek. To były tylko uwagi, więc, jak rozumiem, ta ewentualna wymiana zdań będzie bardziej konkretna wtedy, kiedy strony po prostu wyartykułują swoje poprawki. Dziękuję.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dziękuję bardzo. I również dziękuję za zwrócenie uwagi na tę kwestię spowodowaną szybkością toczącej się dyskusji.

Bardzo proszę, pan poseł sprawozdawca.

Posel Pawel Orłowski:

Panie Przewodniczący! Wysoka Komisjo! Panie Ministrze!

Chciałbym pokrótce odnieść się do ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych w związku z tym, że bodajże mniej było opinii na jej temat w dyskusji. Jednakże chciałbym państwu przekazać, tak do przeanalizowania na kolejnym posiedzeniu komisji, uwagi jako sprawozdawca.

Pani senator poruszyła sprawę nieumieszczenia Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego w ustawie...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Tak, my dyskutowaliśmy nad tym często w podkomisji i komisji. Ja mam pełen szacunek do pracy organizacji ratowniczej, jaką jest WOPR. Musimy jednak, kiedy tworzymy projekt, wychodzić też z kategorii prawnych. Myślę, że to też będzie podnieszone przez Biuro Legislacyjne. Nie mogę też abstrahować od wcześniejszej opinii Biura Analiz Sejmowych i legislatorów sejmowych. Tworzymy ustawę o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych, a nie ustawę o WOPR. Stąd też nie zdecydowaliśmy się na umieszczenie jasnego sformułowania „WOPR” w ustawie, również z tego powodu, że istnieją inne tego typu organizacje, choć myślę, że rola, doświadczenie WOPR na pewno nie zostanie w ten sposób umniejszona, a regulacje, które znajdują się w ustawie, są także korzystne. Jasne, że pewnie nie wszystkie regulacje będą tak samo dobrze przyjęte przez organizacje.

I chciałbym się odnieść jeszcze do konkretnej uwagi, która została zgłoszona przez pana prezesa Telaka i przez pana ministra. Chodzi o kwestię dotyczącą rozporządzeń w sprawie ramowych programów szkoleń. Wydaje nam się, że kompromisem jest właśnie sformułowanie, jakie znalazło się w ustawie, nad którą państwo procedują, projekcie ustawy, to jest w art. 11. Nie przypadkiem znalazła się tam regulacja dotycząca opiniowania rozporządzeń dotyczących ramowych programów szkoleń przez organizacje ratownicze. I to jest to pole kompromisu. Jak rozumiem, pan minister nie zgadza się z naszą propozycją, ale to właśnie było wyjście naprzeciw takiej sytuacji, kiedy rozporządzenia będą tworzone bez udziału organizacji ratowniczych. To tyle na temat podniesionej konkretnej uwagi.

Jak rozumiem, co do reszty uwag będziemy się mogli odnosić w trakcie prac komisji. Mogę tylko powiedzieć, że miałem okazję zapoznać się też z uwagami pana mecenasa z senackiego Biura Legislacyjnego i wydaje mi się, że wśród nich jest wiele pozytywnych i dobrych dla ustawy rozwiązań, które warto poprzeć. Dziękuję.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Dziękuję bardzo.

Myślę, że na tym zakończylibyśmy dyskusję. Bardzo dziękuję państwu za udział w niej i za zgłoszone propozycje.

A teraz pan mecenas odniesie się do propozycji Biura Legislacyjnego, też ogólnie, bo szczegółowo potem, kiedy będziemy głosować.

Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Jakub Zabielski:

Jasne, oczywiście.

Dziękuję bardzo.

Panie Przewodniczący! Wysoka Komisjo! Szanowni Państwo!

Biuro Legislacyjne w dosyć rozległych opiniach odniosło się do zmian. Chciałbym zwrócić uwagę, że opinie Biura Legislacyjnego nie mają charakteru merytorycznego. My nie mamy ambicji do tego, aby ingerować w pomysł legislacyjny ustawodawcy. My chcemy tylko tego, aby ustawy były napisane zgodnie z zasadami techniki prawodawczej i mieściły się w systemie prawa.

W związku z tym te rozważania, które dotyczyły... Ja może ad vocem tego, o czym powiedział pan poseł sprawozdawca, czyli do uwagi dotyczącej niewskazania WOPR w ustawie o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych. Proszę państwa, prawda jest taka, że ustawodawca powinien formułować przepisy maksymalnie generalnie i abstrakcyjnie. Wskazywanie konkretnie z nazwy jednego podmiotu jest łamaniem tych zasad. Nie jest tak, że ustawodawca inaczej od strony prawnej potraktował WOPR, TOPR i GOPR. Tak naprawdę warunki, które dotyczą TOPR i GOPR, mimo że te podmioty zostały wymienione, są bardzo podobne do tych w przypadku WOPR. To nie jest tak, że TOPR i GOPR będą zwolnione z uzyskania zgody ministra, aby stać się podmiotem uprawnionym do wykonywania ratownictwa górskiego. W tym przypadku różnica sprowadza się do pewnej formuły, którą zastosowano w przepisach. Otóż w jednym przypadku zdecydowano się na

wskazanie z nazwy konkretnej organizacji, a w tym przypadku nie. Jak powiadam, zgodnie z zasadami techniki prawodawczej przepis powinien być maksymalnie generalny i abstrakcyjny.

Proszę państwa, jeżeli chodzi o uwagi Biura Legislacyjnego dotyczące ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich, to jest ich wiele. Wiem, że państwo jesteście w posiadaniu mojej opinii i w związku z tym nie będę już wchodził za bardzo w szczegóły tego, co w niej napisałem, nie będę powtarzał tego, co jest opinii, tylko powiem w skrócie.

I tak, Biuro Legislacyjne zgłasza zastrzeżenia dotyczące definicji „ratownika górskiego”. Proszę państwa, zasadnicze zastrzeżenia dotyczą tego, że definicja ta uzależnia sposób rozumienia pojęcia ustawowego, jakim jest „ratownik górski”, od pewnej decyzji podmiotu, który nie jest ustawodawcą. Proszę zwrócić uwagę, że ratownikiem górskim będzie osoba, która posiada inne umiejętności określone przez podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa górskiego. Jakie to są umiejętności? Tego nie wie nikt. Zwracam uwagę, że mamy do czynienia z definicją, a więc przepisem merytorycznym ogólnym, w którym ustawodawca dokonuje tak zwanej wykładni autentycznej. W związku z tym nie jest, ze względu na zasady techniki prawodawczej, ze względu na przyzwoitą legislację, dopuszczalne, aby tego rodzaju określenia znajdowały się w części definiującej ustawy. Biuro Legislacyjne ma pewne propozycje i mam nadzieję, że w toku rozmów nad sposobem poprawienia tej ustawy znajdziemy jakieś prawidłowe rozwiązanie w tej sprawie.

W ustawie w definicji ratownika górskiego znalazło się również na końcu wskazanie, iż ratownik górski ma być członkiem podmiotu uprawnionego do wykonywania ratownictwa górskiego. Proszę państwa, nie zapominajmy, że o członkostwie mówimy jedynie w odniesieniu do stowarzyszeń i do spółdzielni. A tak naprawdę ustawa o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich otwiera nam rynek podmiotów, które będą mogły wykonywać ratownictwo górskie, na te wszystkie podmioty, które są podmiotami działającymi na podstawie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Nie trudno sobie wyobrazić sytuację, w której jednym z takich podmiotów będzie na przykład fundacja, a w odniesieniu do fundacji trudno jest mówić o członkach.

Proszę zwrócić uwagę również na to, że w ustawie o Państwowym Ratownictwie Medycznym członkostwo to jest jeden z elementów, bo można być członkiem, pracownikiem i można pełnić służbę. Te trzy elementy są brane pod uwagę, kiedy określa się chociażby status ratownika medycznego. W tym przypadku zdecydowaliśmy się na członkostwo, tym samym ograniczyliśmy katalog podmiotów, które tego rodzaju ratownictwo czy działalność będą mogły prowadzić. Ograniczyliśmy się tylko i wyłącznie do stowarzyszeń i spółdzielni, bo tylko tam możemy mówić o członkostwie. W związku z tym jeżeli chcemy, że tak powiem, obronić katalog podmiotów, które będą prowadziły tego typu działalność, trzeba wprowadzić ograniczenie w przepisie materialnym, który mówi o tym, kto taką działalność może prowadzić, a nie w definicji.

Następna uwaga. Proszę państwa, definicja ratownika górskiego i definicja ratownika narciarskiego zdają się nie uwzględniać art. 57 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym. Jest to przepis przejściowy, który jeszcze przez jakiś czas będzie uprawniał do wykonywania określonych funkcji ratowniczych przez inne podmioty

aniżeli te, o których mowa w art. 3 pkt 3, art. 3 pkt 6, art. 10 i art. 13 ust. 1 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym. W związku z tym w tychże definicjach również należy uwzględnić art. 57 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym. Próba rozwiązania tego problemu znajduje się w propozycji poprawki Biura Legislacyjnego dotyczącej tej kwestii.

Kolejna uwaga Biura Legislacyjnego dotyczy definicji wypadku. Proszę państwa, jeżeli zestawimy sobie definicję wypadku z ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych z definicją wypadku z ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich, okaże się, że bardzo podobne pojęcie zostało przez ustawodawcę zdefiniowane zupełnie inaczej. W pierwszej ustawie mówi się, że wypadkiem jest naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, a w drugiej ustawie mówi się, że wypadkiem jest nagłe zdarzenie, którego następstwem jest naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia. I oczywiście prawidłowo jest w tej drugiej ustawie, wypadek jest zdarzeniem, którego następstwem jest naruszenie czynności ciała, samo naruszenie czynności ciała nie jest wypadkiem. W związku z tym musicie państwo pamiętać o tym, że musimy posługiwać się określeniami w ich znaczeniu podstawowym, przez znaczenie podstawowe rozumiem znaczenie słownikowe. W związku z tym Biuro Legislacyjne proponuje dokonanie odpowiednich zmian w odniesieniu do definicji pojęcia „wypadek”.

Następna uwaga, proszę państwa, dotyczy definicji pojęcia „zarządzający zorganizowanym terenem narciarskim”. Tak naprawdę po przeanalizowaniu tej definicji dochodzimy do wniosku, iż warunkiem tego, aby być uznanym za zarządzającego, jest tylko i wyłącznie posiadanie określonego tytułu prawnego do stoku albo do urządzenia transportującego narciarza. A to nie jest do końca tak, bo z dalszych przepisów ustawy dowiadujemy się, że warunkiem uznania kogoś za zarządzającego jest nie tylko posiadanie tytułu prawnego do urządzenia transportującego narciarza czy do stoku, lecz również prowadzenie działalności gospodarczej w tym zakresie. I tego rodzaju uściślenie musi się znaleźć w art. 2 pkt 12 ustawy.

Kolejna uwaga, proszę państwa, dotyczy art. 3 ust. 1. Ustawodawca posłużył się w nim sformułowaniem „zorganizowana działalność w zakresie sportu, rekreacji lub turystyki”. Zestawiając ten przepis z innymi przepisami ustawy, w szczególności z art. 36 ust. 6 opinowanej ustawy, nasuwa się pytanie, czym różni się zorganizowana działalność w zakresie sportu, rekreacji lub turystyki od działalności gospodarczej, o której mowa w art. 36 ust. 6 omawianej nowelizacji. Proszę zwrócić uwagę, że w tym przywołanym przeze mnie ostatnio przepisie mówi się o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej właśnie w zakresie zarządzania czy w zakresie zorganizowanego terenu narciarskiego. Ustawodawca musi to skorelować, to znaczy art. 3 ust. 1 z art. 36 ust. 6 ustawy.

Proszę państwa, następna uwaga dotyczy art. 4 pkt 4 ustawy. W przepisie tym jest mowa o tym, iż osoby przebywające w górach mają obowiązek użytkowania sprzętu odpowiedniego do rodzaju podejmowanej aktywności. Wyraz „użytkowanie” na gruncie prawa nie oznacza nic innego jak ograniczone prawo rzeczowe. Nie mówi się o użytkowaniu sprzętu, tylko ewentualnie, proszę państwa, o korzystaniu ze sprzętu, bo również „używanie” jest zwrotem zastrzeżonym dla innej instytucji prawnej.

Kolejna uwaga dotyczy art. 5 ust. 4 pkt 2. Proszę państwa, ten przepis należy skorelować terminologicznie z art. 43 opinowanej ustawy. O czym jest mowa w art. 5

ust. 4 pkt 2 ustawy? Mowa jest o tym, w jakich okolicznościach właściwy minister może cofnąć zgodę na wykonywanie działalności przez podmiot uprawniony do wykonywania ratownictwa górskiego. W tym przepisie mówi się o nieusunięciu w wymaganym terminie nieprawidłowości mających istotny wpływ na wykonywanie ratownictwa górskiego, stwierdzonych protokołem kontroli. Z tym że, proszę państwa, w przepisie, który mówi o protokole kontroli, a więc w art. 43 ustawy, mówi się o tym, że taki protokół zawiera wnioski i zalecenia pokontrolne. W związku z tym naruszenie tychże wniosków i zaleceń pokontrolnych może być powodem tego, aby cofnąć decyzję, a nie coś innego. Musimy więc skorelować przepisy dotyczące kontroli z przepisami merytorycznymi dotyczącymi cofania zgody na wykonywanie działalności przez podmiot uprawniony do wykonywania ratownictwa górskiego.

Kolejna uwaga dotyczy art. 6 pkt 1 i art. 7 ust. 3 pkt 4. Proszę państwa, jednym z działań ratowniczych jest przyjęcie zgłoszenia o wypadku. Jednocześnie z art. 7 ust. 3 pkt 4 wynika, że w rejestrze działań ratowniczych zamieszcza się informację o miejscu wypadku lub zdarzenia. W związku z tym nasuwa się następujące pytanie, czy nie należałoby art. 6 pkt 1 uzupełnić o konieczność dokonania zgłoszenia nie tyle wypadku, ile innego zdarzenia niż wypadek, tak aby skorelować przepisy dotyczące tego, co zamieszcza się w rejestrze, z tym, co ma się obowiązek zrobić na podstawie art. 6 pkt 1.

Kolejna uwaga, proszę państwa, dotyczy art. 6 pkt 4. Biuro Legislacyjne proponuje zmianę redakcyjną przepisu.

Kolejna uwaga dotyczy art. 6 pkt 5, w którym jest mowa o przeniesieniu obowiązku polegającego, proszę państwa, na przekazaniu osoby, której udzielono pomocy w ramach działań ratowniczych, jednostkom systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego. Biuro Legislacyjne proponuje uzupełnienie tego przepisu w taki sposób, aby było wiadomo, kogo tak naprawdę należy przekazać.

Proszę państwa, kolejna uwaga Biura Legislacyjnego dotyczy art. 7 ust. 3 pkt 1 i 7 oraz art. 7 ust. 5 pkt 1. Ustawodawca, mówiąc o osobie, której udzielono pomocy, używa w ustawie trzech różnych pojęć. Jednym razem mówi o poszkodowanym, drugim razem o osobie, której udzielono pomocy w ramach działań ratowniczych, a innym razem o ratowanym. Ta sama osoba nie może być w trzech różnych przepisach ustawy nazywana w inny sposób. Zasada konsekwencji terminologicznej to jest jedna z głównych zasad prawidłowej, poprawnej legislacji, tak mówi §10 zasad techniki prawodawczej. W związku z tym Biuro Legislacyjne proponuje zastosowanie właściwej terminologii. W tym przypadku powinniśmy tak naprawdę mówić o osobie, w stosunku do której podjęto działania ratownicze. Pojęcie „poszkodowany” jest niepoprawne ze względów systemowych, bo poszkodowany to osoba, o której mowa w kodeksie cywilnym, to osoba, która poniosła szkodę i o której mowa w art. 415 kodeksu cywilnego. W związku z tym Biuro Legislacyjne proponuje w pkt 11 swojej opinii odpowiednie zmiany.

Kolejna uwaga, proszę państwa, dotyczy art. 9 ust. 1, wprowadzenia do wyliczenia. Pojawiło się w tym wprowadzeniu sformułowanie, iż określone działania podejmują przedstawiciele podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa górskiego. To oczywiste, że w przypadku podmiotu zbiorowego w jego imieniu działa jego przedstawiciel, czyli podmiot upoważniony do działania w imieniu ciała zbiorowego, podmiotu zbiorowego. Proszę zwrócić uwagę, że w przypadku art. 9, inaczej niż w przypadku innych artykułów, zastosowano zupełnie inną technikę. Wszędzie

w ustawie mówi się, iż określone obowiązki spoczywają na podmiotach uprawnionych do wykonywania ratownictwa górskiego, a tylko w jednym art. 9 mówi się o tym, iż określone uprawnienia czy określone obowiązki dotyczą przedstawicieli podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa górskiego. W związku z tym koniecznie należy to ujednoclić, tak aby ten przepis był skorelowany z innymi przepisami znajdującymi się w ustawie.

Jednocześnie w art. 9 ust. 1 pkt 1 mówi się o skierowaniu wniosku do zarządzającego zorganizowanym terenem narciarskim o usunięcie stwierdzonych zagrożeń w zakresie bezpieczeństwa osób. Proszę państwa, wyraz „wniosek” w języku prawnym ma określone znaczenie. Wniosek wszczyna procedurę, w trakcie której wniosek jest rozpatrywany, wniosek może być rozpatrzony pozytywnie albo negatywnie, działamy w obrębie określonego trybu, są jakieś rozstrzygnięcia w odniesieniu do rozpatrywanego wniosku. Zapewne wolą ustawodawcy było nie tyle kierowanie wniosku, ile wydanie polecenia, bo wydanie polecenia byłoby jak najbardziej prawidłowe w tym przypadku. W związku z tym Biuro Legislacyjne proponuje odpowiednie poprawki, które załatwią te dwa problemy, o jakich mówię w pkt 12 opinii.

Proszę państwa, kolejna uwaga dotyczy art. 11. W art. 11 mówi się o tym, iż ratownik górski i ratownik narciarski korzystają z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych. Przepis ten jest jak najbardziej słuszny, ale pojawia się pewien problem. Otóż jeżeli zestawimy art. 11 ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich oraz podobny artykuł z ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych z ustawą o Państwowym Ratownictwie Medycznym, to stwierdzimy, że albo coś pominięto, albo zrobiono to celowo.

Co Biuro Legislacyjne chce powiedzieć? Ustawa o Państwowym Ratownictwie Medycznym w odniesieniu do ratowników medycznych przewiduje dodatkową ochronę, przewiduje ochronę na okoliczność, proszę państwa, narażenia przez ratownika dóbr materialnych osoby ratowanej. W tym wypadku tego nie ma. Nie będzie zatem możliwości skorzystania z dyspozycji art. 5 ust. 2 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, dlatego że ustawodawca wyraźnie dokonał wyłomu, formułując art. 11 ustawy. Powiedział: nas interesuje tylko taka ochrona, jaka jest przewidziana dla funkcjonariuszy publicznych. Jeżeli chodzi o ochronę, o której mowa w art. 5 ust. 2 o Państwowym Ratownictwie Medycznym, nie chcemy, żeby to dotyczyło ratowników górskich, ratowników narciarskich oraz ratowników wodnych. Zakładam, że to nie było wolą ustawodawcy. Jaki to bowiem wywoła skutek? Jeżeli ratownik górski w czasie wykonywania działań ratowniczych złamie nartę człowiekowi, którego ratuje, to może się spodziewać tego, że człowiek ratowany wystąpi o odszkodowanie z tytułu złamanej narty. Przepis art. 5 ust. 2 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym chroni ratownika przed tego rodzaju sytuacjami. W związku z tym Biuro Legislacyjne, zakładając, iż wolą ustawodawcy było jednakowe traktowanie ratowników górskich, ratowników narciarskich oraz ratowników wodnych, tak jak innych ratowników funkcjonujących w systemie, proponuje dodanie do art. 11 przepisu analogicznego do tego, który został sformułowany w art. 5 ust. 2 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym.

Kolejna uwaga Biura Legislacyjnego, proszę państwa, dotyczy art. 16 ust. 1, zdania drugiego. Proszę zwrócić uwagę, że w art. 16 ust. 1 w zdaniu drugim ustawodawca nakazuje nam odpowiednie stosowanie art. 11c ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Z tym że ustawodawca nie uwzględnił faktu, że

w art. 11c tejże ustawy znajduje się odesłanie do uchylanego art. 40 ustawy o sporcie. W związku z tym nie będzie możliwości precyzyjnego, jednoznacznego przeczytania art. 11c ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Oczywiście trzeba znowelizować art. 11c. Ale prawda jest taka, że sposób dokonania tejże nowelizacji pociąga za sobą bardzo daleko idące konsekwencje merytoryczne. Wobec tego Biuro Legislacyjne proponuje Wysokiej Komisji wzięcie pod rozwagę dwóch wariantów rozwiązania problemu. Mam nadzieję, że któryś z nich znajdzie akceptację.

Proszę państwa, jednocześnie chciałbym zwrócić uwagę, że musimy pamiętać o tym, nowelizując art. 11c, aby skorelować jego wejście w życie z wejściem w życie zmian dotyczących art. 40 ustawy o sporcie. To będzie związane z moją ostatnią najrozsleglejszą uwagą dotyczącą przepisu o wejściu ustawy w życie.

Kolejna uwaga dotyczy art. 16 ust. 2. Z tego przepisu wynika, że określone zadania z zakresu ratownictwa górskiego powierzane są w ramach dotacji celowych. Proszę państwa, zadania nie są powierzane w ramach dotacji docelowych, zadania są finansowane w ramach dotacji celowych. W związku z tym Biuro Legislacyjne proponuje dokonanie odpowiedniej zmiany w art. 16 ust. 2.

Kolejna uwaga dotyczy art. 16 ust. 6 i 7. W tym przypadku znowu ustawodawca dokonał takiego zabiegu, który prawdopodobnie nie jest zgodny z jego wolą. Proszę państwa, rozbito ust. 6 i ust. 7 i zrobiono z tego dwa przepisy. W ust. 6 pkt 5 jest mowa o utrzymaniu śmigłowca ratowniczego, w ust. 7 zaś jest mowa o utrzymaniu gotowości operacyjnej śmigłowca. Dokonując wykładni literalnej przepisu, należy powiedzieć, że utrzymanie gotowości operacyjnej śmigłowca i utrzymanie śmigłowca ratowniczego to nie to samo, to są dwa różne zadania. W związku z tym, że ustawodawca mówi o finansowaniu wyłącznie zadań z ust. 6 może to prowadzić do tego, że nie będzie można finansować zadań z ust. 7. Czyli de facto nie będzie można finansować utrzymania gotowości operacyjnej śmigłowca. O tym, że to są różne zadania, przesądza ust. 8, który brzmi: „działania określone w ust. 6 i 7 realizowane są poprzez”. Jeżeli w ust. 6 i 7, to odrębnie traktujemy ust. 6, odrębnie traktujemy ust. 7. Zapewne wolą ustawodawcy było, aby w ust. 7 rozpisać zadania, o których mowa w ust. 6 pkt 5, i wskazać, na czym to utrzymanie śmigłowca ma polegać i jakie koszty mogą być pokrywane w ramach dotacji celowych. W związku z tym Biuro Legislacyjne, zakładając, że taka jest wola ustawodawcy, przygotowało stosowaną poprawkę w pkt 17 opinii.

Kolejna uwaga, proszę państwa, dotyczy art. 23 ust. 1. W art. 23 ust. 1 jest mowa o urządzeniach transportu linowego osób o niskim prowadzeniu liny oraz wyciągach taśmowych w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 54 ust. 2 ustawy o dozorze technicznym. Przeanalizowałem wszystkie rozporządzenia wydane na podstawie art. 54 ust. 2 ustawy o dozorze technicznym. W rozporządzeniach tych nie ma mowy absolutnie o żadnej definicji pojęcia „urządzenie transportu linowego osób o niskim prowadzeniu liny” ani o definicji pojęcia „wyciągi taśmowe”. Jeżeli ustawodawca posługuje się sformułowaniem „w rozumieniu przepisów”, to oznacza, że mówi: drogi adresacie, w tych innych przepisach znajdziesz definicję pojęcia, w odniesieniu do którego następuje to odesłanie. Nie ma takiej definicji. Albo należy przyjąć, że dla ustawodawcy jest jasne to, co oznacza urządzenie transportu linowego osób o niskim prowadzeniu liny, oraz to, co oznacza wyciąg taśmowy. Nie dokonujemy zatem żadnego odesłania, a służby techniczne wykonujące dozór, w związku z tym, że nie budzi to wątpliwości, dadzą sobie radę. Albo należy znaleźć w systemie prawnym taki przepis,

w którym taka definicja została sformułowana. Przeanalizowałem system i nie znalazłem, szczerze mówiąc, takiej definicji. W związku z tym proponuję wyeliminowanie z przepisu odesłania do ustawy o dozorze technicznym.

Proszę państwa, jednocześnie chciałbym zwrócić uwagę, że w art. 2 pkt 5, 6, 12 i 13, w art. 12 i 13, art. 25 ust. 1 i 2 oraz w art. 26 ust. 4 jest mowa nie o wyciągach taśmowych, ale o urządzeniach transportu taśmowego. Zakładam, że wyciąg taśmowy i urządzenie transportu taśmowego to jest to samo. Jeżeli tak, jesteśmy zobowiązani posługiwać się konsekwentnie w całym akcie prawnym tą samą nomenklaturą.

Podobna uwaga, proszę państwa, dotyczy art. 23 ust. 2, w którym jest mowa o urządzeniach transportu linowego osób o wysokim prowadzeniu liny w rozumieniu przepisów ustawy o dozorze technicznym. Oczywiście w tejże ustawie nie ma takiej definicji. W związku z tym proponuję również w tym przypadku wyeliminowanie tego odesłania albo wskazanie takiego odesłania, które byłoby prawidłowe od strony merytorycznej.

Kolejna uwaga Biura Legislacyjnego dotyczy art. 25 ust. 3. Naszym zdaniem przepis ten jest zbędny. Proszę państwa, jeżeli zgodnie z art. 25 ust. 1 znajdujące się na zorganizowanych terenach narciarskich przeszkody, których nie da się usunąć, mają być oznaczone właściwym znakiem ostrzegawczym, innymi słowy, oznacza to, że na zorganizowanym terenie narciarskim nie mogą znajdować się przeszkody nieoznaczone. I w związku z tym, skoro nie mogą się znajdować przeszkody nieoznaczone, ust. 3 należy uznać za zbędny i go wykreślić z art. 25, ponieważ to jest *superfluum*, powtórzenie tego, co zostało już sformułowane przez ustawodawcę w ust. 3 tegoż artykułu.

Kolejna uwaga Biura Legislacyjnego dotyczy art. 26 ust. 4. Proszę państwa, znowu prawdopodobnie przepis ten nie wyraża woli ustawodawcy w taki sposób, w jaki życzyłby sobie tego ustawodawca. Otóż art. 26 formułuje między innymi zakaz wjazdu na zorganizowane tereny narciarskie pojazdami silnikowymi. Wyjątki od tego zakazu wynikają z ust. 3 i 4. Wyjątek z ust. 3 dotyczy podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa górskiego, ratowników narciarskich i służb wykonujących zadania z zakresu bezpieczeństwa itd. Jednocześnie wskazuje się, że aby zastosować ten wyjątek, podmiot, który będzie posługiwał się pojazdem silnikowym, musi mieć pojazd, po pierwsze, wyposażony w sygnały świetle i, po drugie, wyposażony w urządzenia emitujące sygnały dźwiękowe. Przy czym wskazuje się równocześnie, że w trakcie użycia takiego samochodu czy takiego pojazdu musi być wysyłany zarówno sygnał świetlny, jak i sygnał dźwiękowy. To jest jasne. Jedzie jakiś pojazd po zorganizowanym terenie narciarskim, kogut błyska, sygnał jest dawany. Ust. 4, który przewiduje wyjątek dla zarządzającego zorganizowanym terenem narciarskim, mówi, że zarządzający tym terenem może korzystać z pojazdu silnikowego i jednocześnie formułuje warunku obligującego go do tego, aby ten włączył ostrzegawczą sygnalizację świetlną oraz ostrzegawczą sygnalizację dźwiękową. Dlaczego? Otóż w przepisie tym nie napisano, że on ma ją włączyć, tylko napisano, że pojazd ma ją mieć, a więc inaczej niż to zrobiono w ust. 3. W ust. 3 powiedziano, że pojazd ma mieć włączoną sygnalizację świetlną oraz ostrzegawczą sygnalizację dźwiękową, a w ust. 4 napisano, że pojazd ma ją po prostu mieć. W związku z tym, znowu zestawiając te dwa przepisy, należy powiedzieć tak, zarządzający zorganizowanym terenem narciarskim może wjechać na ten teren pojazdem silnikowym, byleby na tym pojeździe były kogut i trąbka, z której być może kiedyś będzie wydobywał się jakiś sygnał dźwiękowy. W związku z tym

Biuro Legislacyjne proponuje skorelowanie tych przepisów w taki sposób, aby warunki w odniesieniu zarówno do służb ratunkowych, jak i do zarządzającego tym terenem były sformułowane w sposób analogiczny. Z tym że Biuro Legislacyjne pozostawia pewną sferę do merytorycznego rozstrzygnięcia w tym znaczeniu, że nie wiem, czy w przypadku sygnałów dźwiękowych emitowanych przez pojazd zarządzającego tym terenem powinny być one o zmiennym tonie, czy też nie. Tę kwestię należałoby rozstrzygnąć już merytorycznie.

Kolejna uwaga Biura Legislacyjnego dotyczy art. 36. Proszę państwa, z art. 36 i z zestawienia tego artykułu z art. 7 ust. 2 pkt 6 wynika, że zasadniczo zobowiązanym do prowadzenia rejestru wypadków na zorganizowanym terenie narciarskim jest zarządzający zorganizowanym terenem narciarskim. To jest jasne. Ale z art. 7 ust. 2 pkt 6 wynika, że to wcale tak nie musi być, bo w pewnych okolicznościach rejestr taki będzie mógł być prowadzony przez podmioty wykonujące...

(Głos z sali: Działania ratownicze.)

...działania ratownicze, z tym że z żadnego przepisu merytorycznego nie wynika, na jakiej zasadzie owo przekazanie czy powierzenie zadań ma nastąpić.

Biuro Legislacyjne analizując, proszę państwa, przepisy ustawy, proponuje dodanie w art. 36 przepisu, w myśl którego zarządzający zorganizowanym terenem narciarskim może, w drodze umowy, o której mowa w art. 31 ust. 2, upoważnić podmiot uprawniony do wykonywania ratownictwa górskiego do prowadzenia rejestru wypadków na zorganizowanym terenie narciarskim...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Proszę?

(Głos z sali: Może dwa rejestry.)

No, dwa rejestry w odniesieniu do tego samego raczej nie, bo zaraz pojawiłyby się spory kompetencyjne pomiędzy służbami ratowniczymi a zarządzającym.

Proszę państwa, jednocześnie Biuro Legislacyjne proponuje ujednoczenie terminologii zawartej w ustawie. W związku z tym, że jednym razem mówi się o powierzeniu prowadzenia rejestru, a innym razem mówi się o upoważnieniu do prowadzenia rejestru Biuro Legislacyjne proponuje ujednoczenie.

Kolejna uwaga, proszę państwa, dotyczy art. 36 ust. 5. W przepisie tym mowa jest o tym, iż zarządzający zorganizowanym terenem narciarskim przekazuje dane dotyczące liczby wypadków i rodzajów doznanych urazów jednemu z podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa górskiego. Z tym że pojawia się pytanie: czy wolą ustawodawcy jest, aby zarządzający zorganizowanym terenem narciarskim sam dokonywał wyboru podmiotu, któremu przekaże określone dane, czy też wolą ustawodawcy jest, aby ten zarządzający zorganizowanym terenem narciarskim przekazywał dane podmiotowi, na obszarze działania którego zarządzający zorganizowanym terenem narciarskim prowadzi swoją działalność w zakresie sportu, reakcji lub turystyki. Jak się wydaje, wolą ustawodawcy jest to drugie rozwiązanie. Biuro Legislacyjne nie stawia jednoznacznej tezy. Być może z punktu widzenia ustawodawcy jest wszystko jedno, komu zostanie przekazane, byle był to podmiot uprawniony do wykonywania ratownictwa górskiego.

Kolejna uwaga dotyczy art. 39 ust. 2. To jest przepis dotyczący kontroli. Proszę państwa, zasadniczo sytuacja wygląda tak, że kontroli dokonuje minister właściwy do spraw wewnętrznych przy pomocy, że tak powiem, swoich urzędników. W art. 39

określono procedurę przeprowadzenia takiej kontroli i w ust. 2 tego artykułu możemy przeczytać, iż kontrolujący podlega przepisom o bezpieczeństwie i higienie pracy oraz przepisom o postępowaniu z materiałami i dokumentami ustawowo chronionymi. Proszę państwa, ten przepis jest...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Proszę?

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Tak jest, to jest przepis, który jest oczywisty. To jasne, że kontrolujący podlega przepisom kodeksu pracy, bo zapewne jest pracownikiem ministerstwa. To oczywiste, że jeżeli będzie miał do czynienia z określonymi informacjami podlegającymi ochronie, chociażby na podstawie ustawy o ochronie informacji niejawnych, to te przepisy musi zastosować. Formułowanie tego rodzaju przepisów prowadzi do pytania: czy kontrolujący nie podlega innym przepisom funkcjonującym w systemie prawnym w Polsce? W związku z tym Biuro Legislacyjne proponuje wykreślić ten przepis.

Kolejna uwaga dotyczy art. 41, art. 42 i art. 43. Proszę państwa, generalnie we wszystkich przepisach dotyczących kontroli ustawodawca konsekwentnie w całej ustawie posługuje się sformułowaniem „protokół kontroli”, wyjątkowo w art. 41 ust. 3 i 4 oraz w art. 43 mówi o protokole. W związku z tym, że cały czas mówimy o tej samej instytucji powinniśmy konsekwentnie posługiwać się jednakową terminologią i używać sformułowania „protokół kontroli”.

I teraz, proszę państwa, najważniejsza uwaga z punktu widzenia systemowego, uwaga, która, jak się wydaje, będzie miała istotne znaczenie ze względu na ocenę tego, czy ustawodawca dobrze czy niedobrze wprowadził nowe regulacje do systemu prawnego. Uwaga ta dotyczy, proszę państwa, art. 49 i art. 54 ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich, oraz równolegle dotyczy art. 28 i art. 31 ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych. Proszę państwa, mamy do czynienia z taką oto sytuacją, że dotychczas ustawa o sporcie dokładnie w dwóch artykułach odnosiła się do zasad wykonywania ratownictwa górskiego i ratownictwa wodnego, odnosząc przepisy w poszczególnych swoich ustępach raz do TOPR i GOPR, a raz do WOPR. I teraz ustawodawca, dokonując rozbicia problematyki dotyczącej ochrony na obszarach wodnych i ochrony na obszarach górskich, dokonuje za pomocą tych dwóch ustaw, tej, którą teraz omówiłem, i tej, którą za chwilę będę omawiał, ingerencji w art. 39 i art. 40 ustawy o sporcie w ten sposób, że jak gdyby na raty eliminuje z systemu prawnego poszczególne elementy art. 39 i art. 40. Problem, proszę państwa, sprowadza się do tego, iż ustawodawca w ustawie o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich dokonuje stosownych zmian w ustawie o sporcie dopiero z dniem 2 stycznia 2012 r.

Jaki jest tego skutek? A skutek jest taki oto, że od dnia wejścia w życie ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich do dnia 2 stycznia 2012 r. mamy do czynienia z dualizmem prawnym, jeżeli chodzi o wykonywanie ratownictwa górskiego. Obowiązują bowiem zarówno przepisy tej ustawy, którą omówiłem, jak i przepisy ustawy o sporcie. W związku z tym takie rozwiązanie trudno uznać za zgodne z zasadami przyzwoitej legislacji, trudno uznać za rozwiązanie, które mieści się w ramach rzetelnej legislacji art. 2 konstytucji. To pierwsza kwestia.

Po drugie, proszę państwa, takie rozwiązanie powoduje, iż określone zmiany dokonywane za sprawą ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich, dotyczące ustawy o sporcie i ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, będą obowiązywały tylko przez jeden dzień, a mianowicie w dniu 1 stycznia 2012 r. Nie jest zgodne z działaniem racjonalnego ustawodawcy, aby dokonywał zmiany w systemie tylko na jeden dzień, szczególnie że ta ustawa dotyczy również przepisów kompetencyjnych, upoważnień ministra właściwego do spraw administracji do wydania konkretnego rozporządzenia. No trudno, żeby minister w dniu 1 stycznia wydał rozporządzenie, które mogłoby zacząć funkcjonować, i żeby jednocześnie dnia 2 stycznia to rozporządzenie wypadło z systemu prawnego.

W związku z tym będzie wiele takich wątpliwości. Jedną z tych wątpliwości będzie również moment dokonania zmiany w art. 11c ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Mówiłem państwu o tym, że musimy skorelować wejście w życie znowelizowanego art. 11c ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie z uchyceniem art. 40 ustawy o sporcie z systemu, ponieważ musimy wyjąć to, co było w art. 40 ustawy o sporcie, a co dotyczy art. 11a, i wpisać to do ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie.

W związku z tym tak naprawę te rozwiązania, które przyjął ustawodawca, w odniesieniu do terminu wejścia w życie ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich oraz ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych powodują pytanie: jaki jest tak naprawę skutek z punktu widzenia art. 11c ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie? Nie wiadomo, po prostu nie wiadomo.

W związku z tym Biuro Legislacyjne ma dwa rozwiązania. Zdecydowanie prostszym rozwiązaniem byłoby skorelowanie ze sobą terminów wejścia w życie obu ustaw i spowodowanie, aby obie ustawy wchodziły w życie w jednym terminie. To jest rozwiązanie, które z jednej strony naprawę uprości życie interpretatorom, a z drugiej strony ułatwi życie redaktorom tekstu normatywnego. Zdecydowanie łatwiej będzie sformułować poprawki w związku z ujednoczeniem terminów wejścia w życie obu ustaw niż uwzględniające fakt zróżnicowania tych terminów.

Oczywiście przygotowałem państwu warianty na obie okoliczności, ale musicie mieć państwo świadomość, że tak naprawę skrócenie *vacatio legis* w przypadku ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych to jest kwestia przyspieszenia wejścia w życie tych przepisów, nie wiem, maksymalnie o cztery, pięć, sześć tygodni. Tak naprawę trzymiesięczne *vacatio legis* w przypadku ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych jest w zupełności wystarczające z punktu widzenia zasady przyzwoitej legislacji i odpowiedniego *vacatio legis*, czyli tych warunków, o których mowa w art. 2 konstytucji, i warunków, o których mowa w art. 4 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych. W związku z tym Biuro Legislacyjne podsuwa państwu taką propozycję, aby rozważyć skrócenie *vacatio legis* tej drugiej ustawy i wprowadzenie tej ustawy, którą omówiłem, z tą, którą będę omawiał, w jednym terminie i dokonanie odpowiednich zmian w przepisach, które wskazałem w swojej uwadze dwudziestej piątej opinii dotyczącej ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich.

Proszę państwa, jest jeszcze jedna kwestia. Poprawki w tym zakresie dokonywane w ustawie o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych te-

renach narciarskich muszą być rozpatrywane łącznie z poprawkami dotyczącymi ustawy o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych, inaczej się po prostu nie da. W związku z tym te dwie ustawy powinny być łącznie przegłosowane, jeżeli taka będzie wola komisji oczywiście przejścia tych poprawek.

I kolejna uwaga dotycząca art. 50, czyli przepisu przejściowego. W art. 50 wskazuje się, iż w ciągu roku od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy ratownictwo narciarskie może wykonywać między innymi ratownik górski w rozumieniu przepisów ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym. Proszę państwa, w ustawie o Państwowym Ratownictwie Medycznym słowa nie ma na temat ratowników górskich. Prawdopodobnie ustawodawcy chodziło o ratownika. W związku z tym Biuro Legislacyjne proponuje skreślenie wyrazu „górski” w tym przepisie.

I ostatnia uwaga dotyczy art. 53, przepisu czasowo utrzymującego w mocy rozporządzenie wydane na podstawie art. 66 ust. 7 ustawy – Prawo o ruchu drogowym. Proszę państwa, ten przepis przejściowy będzie miał sens tylko wówczas, gdy do dnia wejścia w życie tejże ustawy takie rozporządzenie pojawi się w systemie. Takiego, proszę państwa, rozporządzenia nie ma, ponieważ ono utraciło moc z dniem 2 października 2007 r. Od dnia 2 października 2007 r. nie mamy w systemie prawnym rozporządzenia wydanego na podstawie art. 66 ust. 7 ustawy – Prawo o ruchu drogowym. W związku z tym Biuro Legislacyjne proponuje albo, co na dziś wydaje się racjonalne, skreślenie art. 53, albo powinniśmy usłyszeć oświadczenie rządu, że takie rozporządzenie do dnia wejścia w życie tej ustawy w systemie się pojawi. W związku z tym, że wyczerpałem swoje uwagi dotyczące ustawy o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich... Nie wiem, Panie Przewodniczący, czy mam przejść do omówienia drugiej opinii, równie rozległej.

Przewodniczący Mariusz Witczak:

Myślę, że wyczerpał pan nie tylko te uwagi, lecz również nas, ale muszę powiedzieć, że słuchałem tego z wielką uwagą i oczywiście niemal wszystkie te uwagi są bardzo głęboko uzasadnione.

Chciałbym więc w ogóle złożyć podziękowanie za tak głębokie i kompetentne wejście w materię tej ustawy, ale to tym bardziej uzasadnia to, że jeszcze do tej ustawy musimy wrócić na odrębnym posiedzeniu. Tak więc ja już zamknąłbym dzisiaj posiedzenie komisji. Mamy bardzo obszerny katalog poprawek, bo zarówno te zgłoszone, które były mniej lub bardziej scharakteryzowane, jak i te, które pan złożył, to jest ponad trzydzieści bardzo szczegółowych uwag legislacyjnych. One w zasadzie nie są merytoryczne, ale pod względem prawnym ingerują bardzo głęboko i okazują jednak słabość pewnych rozwiązań...

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Już, Panie Pośle.

Zatem zrobimy tak, że przed posiedzeniem plenarnym odbędzie się jeszcze jedno posiedzenie komisji, senatorowie dostaną zestaw poprawek, żeby mogli zdecydować, które z nich wspierają. I będziemy na następnym posiedzeniu już tylko nad nimi głosować.

Pan poseł sprawozdawca jeszcze chciał zabrać głos.

Bardzo proszę.

Posel Piotr van der Coghen:

Panie Przewodniczący, Wysoka Komisjo, chciałbym bardzo podziękować panu mecenasowi za bardzo ciekawe opracowanie. Rzeczywiście na wiele rzeczy zwrócono w nim uwagę. Ale chciałbym uprzedzić, że część uwag pana mecenasa wynika z braku specjalistycznej wiedzy merytorycznej, której jakby skutkiem były zapisy, które znalazły się w ustawie. I myślę, że następne posiedzenie, kiedy będą już konkretne poprawki, będzie bardzo ciekawe, bo będziemy mogli, że tak powiem, pomóc sobie nawzajem. Pan mecenas wiedzą prawniczą, a z kolei ja wiedzą merytoryczną. Dziękuję.

Przewodniczący Michał Witczak:

Tak, oczywiście będziemy się wspierać.

Pan senator już mnie poprawił, że senatorowie otrzymają zestaw, a nie zestawienie wniosków, więc rzeczywiście trzeba uważać na każde słowo.

Bardzo dziękuję państwu za obecność i naprawdę bardzo cenny dla nas wkład w postaci wszystkich uwag, zarówno krytycznych wobec ustawy, jak i wspierających tę ustawę. Mamy świadomość jej znaczenia i mamy świadomość jednak bardzo poważnych komplikacji, jakie ona ze sobą niesie.

Dziękuję bardzo.

(Koniec posiedzenia o godzinie 18 minut 27)

Kancelaria Senatu

Opracowanie i publikacja:

Biuro Prac Senackich, Dział Stenogramów

Druk: Biuro Informatyki, Dział Edycji i Poligrafii

Nakład: 5 egz.

ISSN 1643-2851